Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶναι προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Ἀπριλίου 1899 Ἔτος 24ον. — Ἀριθ. 14

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 101)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

ΟΠΟΥ ΘΑΠΟΔΕΙΧΘΗ, ΟΤΙ ΑΝ ΟΙ ΓΑΤΟΙ ΑΡΕΣΚΟΝΤΑΙ ΝΑ ΠΕΡΙΠΑΤΟΥΝ ΕΙΣ ΤΑ ΚΕΡΑΜΥΔΙΑ, ΤΟ ΙΔΙΟΝ ΔΕΝ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΠΑΝΤΟΤΕ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ.

Εἶνε εὐνόητος ἡ χαρὰ τοῦ ἀγαθοῦ Ἱππότου, βλέποντος τὸν ἀγαπητόν του Ρογῆρον νὰ ποδιβάζεται ὑγιὴς καὶ σῶος εἰς τὸ στρατόπεδον, ἀφ' οὗ διέφυγε τόσους καὶ τόσους κινδύνους.

Ὁ Σαὶν Ροκαντέν, πληροφορηθεὶς τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἀνεφέραμεν πρὸ ὀλίγου, ἀπὸ ἕνα ὑπασπιστὴν τοῦ στρατάρχου, εἶχε παρευρεθῇ εἰς τὴν παραλίαν καὶ παρηκολούθησεν ὅλας τὰς περιπετείας τῆς συγκινητικῆς ἀποδράσεως τῶν αἰχμαλώτων τοῦ Ἀργοναύτου.

Μόλις τὸ παιδίον, μετὰ τὰς πρώτας διηχύσεις, κατώρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἰδέας του, ὕστερον ἀπὸ τὴν παραζάλην τῶν τρομερῶν συγκινήσεων, ἠρώτησε τὸν θεῖόν του πῶς εὑρέθη εἰς τὸ μέρος αὐτὸ καὶ πῶς εἶχε πεισθῇ νὰ ἀφήσῃ τὴν ἥσυχον ζωήν του καὶ νὰ ἐκτεθῇ εἰς τόσας περιπετείας.

Ἅμα ἔμαθεν ὁ Ρογῆρος τὰς διαφόρους λεπτομερείας, τὰς ὁποίας ἡγνόει ἐντελῶς, ἡ πρώτη του σκέψις ἦτο διὰ τὸν Παπαφίγκον καὶ τὸν Λαδουρέκον, τῶν ὁποίων ἡγνόει τὴν τύχην, ἀπὸ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς των.

—Πρέπει νὰ μάθωμεν, εἶπε, τί γίνονται οἱ καλοὶ αὐτοὶ σύντροφοι, οἱ ὁποῖοι ἐκινδύνευσαν τὴν ζωήν των, διὰ νὰ μ' ἐλευθερώσουν, γιατὶ ἂν τοὺς ἔπιασαν ὡς κατασκόπους, δὲν γλυτώνουν βέβαια τὸ μουσκέτο. . .

Ὁ ἱππότης ἀνετριχίασε.

— Θὰ ζητήσω τὴν βοήθειαν τοῦ στρατάρχου Βίκτωρος, ἐφώναξε. Βέβαια δὲν θὰ μοῦ τὴν ἀρνηθῇ.

— Εἶμαι βέβαιος, εἶπεν ὁ Ρογῆρος, μειδιῶν διὰ τὴν ἀφέλειαν τοῦ θείου του. Ἀλλὰ τί θὰ μπορέσῃ νὰ κάμῃ; Ἡ δικαιοδοσία του εἶνε ἐδῶ, ὄχι 'στὸ Κάδιξ.

—Ἴσως, εἶπεν ὁ Παλουάζος, εἰμπορέσῃ ὁπωσδήποτε νὰ μᾶς δώσῃ βοήθειαν.

— Ἐγὼ ἐλπίζω, εἶπε πάλιν ὁ Ροκαντέν

—Ἔχετε δίκαιον, συνεπέρανεν ὁ Ρογῆρος Κάμετέ του λόγον.

Χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε στιγμήν, ὁ ἱππότης διηυθύνθη πρὸς τὴν σκηνήν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκυμάτιζεν ἡ σημαία τοῦ ἀρχηγοῦ.

Ὁ δοὺξ Λὺ Βελλὺν διέταξε νὰ εἰσαγάγουν ἀμέσως τὸν ἐπισκέπτην.

Ἦτο κατηφὴς ὀλίγον καὶ ὑπεδέχθη τὸν Ροκαντὲν μὲ βεβιασμένον μειδίαμα.

— Κύριε, εἶπε, μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν σᾶς συγχαίρω διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀγαπητοῦ σας ἀνεψιοῦ. Δὲν ἔχω λόγους νὰ ἐγκωμιάσω τὴν λαμπράν του διαγωγήν. Θὰ ἀναφέρω εἰς τὸν Αὐτοκράτορα καὶ θὰ ζητήσω ἀπὸ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα νὰ τοῦ δώσῃ τὸ παράσημον, ὅπως τοῦ ἀξίζει, διότι ἀπέδωκεν εἰς τὴν Γαλλίαν τόσους γενναίους ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι θὰ ἦσαν χαμένοι χωρὶς αὐτόν.

« Μὴ μ' εὐχαριστῆτε, ἐξηκολούθησε, βλέπων ὅτι ὁ Ροκαντὲν ἦτο ἕτοιμος νὰ ἐκχυθῇ εἰς εὐχαριστίας. Κάμνω ἁπλῶς ἔργον δικαιοσύνης καὶ τὸ καθῆκόν μου. Δυστυχῶς οἱ δύο πεζοναῦται, ποὺ ἔστειλα πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἀνεψιοῦ σας, δὲν εὐνοήθησαν ἐπίσης ἀπὸ τὴν τύχην. Ἕνας κατάσκοπος μ' ἐπληροφόρησεν, ὅτι οἱ τελωνοφύλακες, οἱ ὁποῖοι ἐφύλατταν γιὰ νὰ πιάσουν κανένα λαθρεμπόριον, τοὺς συνέλαβαν. Ἀνεγνώρισαν γρήγορα τὴν ἐθνικότητά των καὶ ἐννόησαν πῶς ἦσαν μετεμφιεσμένοι. Αὔριον θὰ περάσουν ἀπὸ πολεμικὸν συμβούλιον καὶ δὲν θὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὴν φυλακήν, ποὺ εἶνε κλεισμένοι, παρὰ διὰ νὰ τουφεκισθοῦν, ἐπάνω 'στὰ ὀχυρώματα, ὑπὸ τὰ ὄμματα τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, ὁ ὁποῖος δυστυχῶς εἶνε ἀνίκανος νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ.»

Ὁ ἱππότης, κατάπληκτος ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητον αὐτὴν εἴδησιν, μόλις κατώρθωσε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν στρατάρχην διὰ τὴν καλωσύνην του, καὶ ἔτρεξε, ὅσον εἰμπορεῖ γρηγορώτερα μὲ τὰ γεροντικὰ πόδια του, νὰ ἀναγγείλῃ εἰς τὸν Ρογῆρον τὰ συμβαίνοντα.

— Θεῖε μου, εἶπε μὲ τόνον ἀποφασιστικὸν ὁ νέος, ὁ Παπαφίγκος καὶ ὁ Λαδουρέκος ἐθυσιάσθησαν γιὰ μένα, καὶ ἂν δὲν ἤρχοντο νὰ μὲ σώσουν, δὲν θὰ τοὺς ἔπιαναν. Τώρα εἶνε ἡ σειρά μου

« Πέτρος εἶπες; διέκοψεν ὁ Ρογῆρος, προσποιούμενος ζωηρὰν ἀνησυχίαν » (Σελ. 110. στήλ. γ'.)

νὰ τοὺς σώσω. Φεύγω γιὰ τὸ Κάδιξ.

— Μά, δυστυχισμένο παιδί, δὲν ξεύρεις. . .

— Ξεύρω πολὺ καλά, ἀγαπητέ μου θεῖε, πόσον θὰ κινδυνεύσω. Θὰ ἦτον ὅμως ἀτιμία ἐκ μέρους μου νὰ φύγω ἔτσι εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ποὺ θὰ τουφεκισθοῦν γι' ἀγάπη μου.

Αἱ παρακλήσεις καὶ αἱ ἱκεσίαι τοῦ Ροκαντὲν ἐπῆγαν εἰς μάτην. Ὁ ἀνεψιός του εἶχεν ἀκλόνητον ἀπόφασιν καὶ τίποτε δὲν θὰ τὸν ἔκαμνε νὰ λλάξῃ γνώμην.

Ὁ Ρογῆρος ἔλαβε τὴν ἀναγκαίαν ἄδειαν νὰ πομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ στρατόπεδον καὶ ἤρχισε νὰ ἑτοιμάζῃ τὰ τοῦ ταξειδίου.

Ὁ Βελαμπούας ἠθέλησε νὰ τὸν συνοδεύσῃ, ἀλλ' ὁ Ρογῆρος δὲν τὸν ἐδέχθη κατ' οὐδένα λόγον.

— Ὄχι, εἶπεν ὁ Ρογῆρος, ὄχι. Ἀρκεῖ ὅτι δύο φίλοι μου ἐθυσιάσθησαν γιὰ μένα. Δὲν θέλω νὰ ριψοκινδυνεύσῃ καὶ ἄλλη μία ψυχή. Καὶ ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ, ἐπρόσθεσε γελῶν.

Ὁ νέος, σκεφθεὶς καλλίτερα ἀπὸ τοὺς πεζοναύτας, ἀπεφάσισε νὰ μετεμφιεσθῇ μὲ φορέματα ἱσπανοῦ ψυρᾶ. Ἀνατραφεὶς εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἐγνώριζε τὴν γλῶσσαν ὅπως καὶ τὴν ἰδικήν του, καὶ ἦτο εἰς θέσιν νὰ κάμῃ τὸ μέρος του μὲ ὅλην τὴν τελειότητα.

Ἠγόρασε μίαν βαρκούλαν, ὑπολογίζων ὅτι θὰ τοῦ ἦτο εὐκολώτερον νὰ περάσῃ διὰ θαλάσσης, καὶ ἀνεχώρησεν ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς ἀπελπισίας τῶν ἰδικῶν του.

Ἡ καρυδόφλουδα αὐτή, κυβερνωμένη ἀπὸ ἕνα παιδίον, δὲν ἐνέπνευσε καμμίαν ἀνησυχίαν εἰς τὰς ἀγγλικὰς καὶ ἱσπανικὰς κανονιοφόρους, αἱ ὁποῖαι ἐπεριπόλουν εἰς τὰς ἀκτάς, καὶ οὔτε κατεδέχθησαν κἂν νὰ τὴν σταματήσουν.

Ὁ Ρογῆρος ἀπεβιβάσθη εἰς τὸν λιμένα καὶ ἔδεσε καλὰ τὴν βαρκούλαν του, ἡ ὁποία θὰ τοῦ ἐχρησίμευε διὰ τὴν ἐπιστροφήν, ἂν ἐπέστρεφε ποτέ. Ἔπειτα, ἀφοῦ ἔστρηψεν ἕνα σιγάρον, ὡς κάθε Ἱσπανὸς σεβόμενος τὸν ἑαυτόν του, ἤρχισε νὰ περιέρχεται τοὺς δρόμους ἐρευνητικῶς, σφυρίζων ἕνα παλαιὸν σκοπόν, ἕως ὅτου ἡ τύχη τὸν ἔφερεν ἐμπρὸς εἰς ἓν μέγα κτίριον, ἀπαισίας ὄψεως.

Ἦσαν αἱ φυλακαί.

Ἕως ἐδῶ ὅλα ἐκῆγαν καλά, ἀλλὰ τώρα ἤρχιζαν αἱ δυσκολίαι.

Ἔπρεπε πρῶτον, μὲ κάποιαν πρόφασιν, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν φυλακήν, νὰ ἀνακαλύψῃ ποῦ ἐκρύπτοντο οἱ δύο αἰχμάλωτοι, καὶ ὕστερα νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ.

Αἱ δυσκολίαι ἦσαν βεβαίως ἀνυπέρβλητοι.

Ἐν τούτοις ὁ Ρογῆρος δὲν ἀπηλπίσθη.

— Ἐκάμαμε μεγαλείτερα πράγματα, ἐσκέφθη, καὶ τὰ ἐβγάλαμε δεξιά. Πρέπει νὰ τὰ καταφέρωμε καὶ τώρα!

Καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῇ ἐπάνω κάτω, ἐμπρὸς εἰς τὴν σιδηρόφρακτον θύραν, συλλογισμένος.

— Ἔ! κουμπάρε, ἠκούσθη μία τραχεῖα φωνή. Δὲν σουλατσάρουν ἐδῶ πέρα. Ἀνοιχτά!

Ἦτο ὁ ἱσπανὸς πεζοναύτης τῆς φρουρᾶς, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἤρεσαν πολὺ οἱ περίπατοι αὐτοὶ τοῦ νέου ἐμπρὸς εἰς τὴν φυλακήν.

— Δὲν πειράζω κανένα, ἀφέντη. Περιμένω τὸν ξάδερφό μου τὸν Σανσέ, τὸν δεσμοφύλακα.

— Μπορεῖ νὰ περιμένῃς ὅποιον θέλῃς, παιδάκι μου, μὰ πήγαινε νὰ τὸν περιμένῃς ἀλλοῦ, εἶπεν ὁ σκοπός.

Καὶ διὰ νὰ τὸν πείσῃ νὰ πομακρυνθῇ ἐπὶ τέλους, τοῦ ἔδωκε νὰ καταλάβῃ μὲ ὅλην τὴν εὐγένειαν, ὅτι ἦτο ἕτοιμος νὰ τοῦ φυτεύσῃ καμμίαν σφαῖραν ἢ νὰ τοῦ κόψῃ κάνένα αὐτί, ἂν ἐπέμενε.

Πρὶν τελειώσῃ ὅμως τὰς ἀπειλάς του ὁ σκοπός, ἡ κλειδαριὰ ἔτριζε μὲ ἕνα τρομακτικὸν ἦχον, ἡ βαρεῖα θύρα ἐστράφη ἐπὶ τῶν στροφίγγων της, καὶ μία μορφὴ ἀπαισία ἐνεφανίσθη, τυλιγμένη μέσα εἰς ράκη, χωρὶς σχῆμα καὶ χρῶμα, τὰ ὁποῖα ἦσαν μίαν φορὰν ἐνδύματα.

— Νά, τοῦ λόγου του θὰ εἶνε ὁ ξάδερφός σου χωρὶς ἄλλο, εἶπεν ἠλιθίως ὁ πεζοναύτης. Ἂν εἶνε αὐτός, ἔλα νὰ τὸν ἀνταμώσῃς. Ἂν δὲν εἶνε αὐτὸς ξεκουμπίδια ἀμέσως, εἰδεμή . . .

Καὶ ἐκίνησε τὸ ὅπλον του ἀπειληττικῶς, ὡς διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν σκέψιν του.

Μία τολμηρὰ ἰδέα ἐπέρασε τότε ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ρογήρου.

Ὥρμησε πρὸς τὸ ἄτομον, τὸ ὁποῖον τοῦ εἶχεν ὑποδείξῃ ὁ σκοπός, ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, μεθ' ὅλην του τὴν ἀποστροφήν, καὶ τὸν ἔσυρε μακράν, σφίγγων αὐτὸν μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν βραχιόνων του καὶ φωνάζων:

— Ξαδερφούλη μου, τί εὐτυχία νὰ σὲ ξαναΐδω! Πόσο θὰ χαρῇ ἡ γρηά ἡ θεῖτσα νὰ μάθῃ πῶς εἶσαι καλά! Ἔλα νὰ σε κεράσω ἕνα κρασάκι.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀντεστάθη καθόλου καὶ τὸν ἠκολούθησε μὲ προθυμίαν. Εἶχε δύο λόγους: Πρῶτον εἶχε σαστήσῃ ἀπὸ τὸ αἰφνίδιον τοῦ πράγματος, καὶ δεύτερον τὸ κρασάκι ποῦ τοῦ εἶχεν ὑποσχεθῇ ὁ Ρογῆρος, δὲν τοῦ ἦτο καθόλου δυσάρεστον, ἂν κρίνωμεν ἀπὸ τὴν κατακόκκινην μύτην τοῦ ἰδαλγοῦ αὐτοῦ.

Ὁ νέος, ἔξαλλος δῆθεν ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς φανταστικῆς αὐτῆς ἀναγνωρίσεως, παρέσυρε τὸν ψευτοεξάδελφον εἰς ἕνα γειτονικὸν καπηλεῖον καὶ διέτριβε μίαν φιάλην κρασί.

Ἀφ' οὗ τὴν ἄδειασαν καὶ ἔφεραν καὶ ἄλλην μίαν, ὁ Ρογῆρος ἐσκέφθη ὅτι ἡ ὥρα τῶν ἐκμυστηρεύσεων εἶχε σημάνη.

— Πῶς ἄλλαξες, ξάδερφε! Δὲν θὰ σ' ἐγνώριζα ποτέ, ἂν δὲν μοῦλεγεν ὁ σκοπὸς πῶς εἶσαι ἐσύ.

— Χούμ! . . . . ἔκαμεν ὁ ἄνθρωπος, μὴ γνωρίζων καὶ αὐτὸς τί νὰ εἰπῇ.

Ἦτο ἡ μόνη ἀπάντησις ποῦ τοῦ εἶχε κόψῃ τὸ ξερό του τὸ κεφάλι, ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἄλλως τε δὲν εἶχε καὶ σκοπὸν νὰρνηθῇ τόσον γρήγορα τὴν συγγένειάν του μὲ ἕνα ἐξάδελφον, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ σβύνῃ τὴν δίψαν τῶν συγγενῶν του.

— Θὰ ἔλαβες βέβαια τὸ γράμμα τῆς θείτσας, ἐπανέλαβεν ὁ νέος. Σοῦ ἔγραφε τὸν ἐρχομό μου καὶ σὲ παρακαλοῦσε νὰ μοῦ κάνῃς μία χάρι, ἕνα πρᾶγμα τιποτένιο γιὰ σένα ποῦ ἔχεις τὰ μέσα.

Ἡ κωμῳδία δὲν ἠμποροῦσε νὰ διαρκέσῃ περισσότερον. Ὁ μέθυσος μὲ λύπην του ἠναγκάσθη νὰ πορρίψῃ τὸ δάνειον προσωπεῖον, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς βίας εἶχεν ἀναγκασθῆ νὰ φορέσῃ.

— Ξέρεις, παιδάκι μου, εἶπε, φοβοῦμαι μήπως καὶ κάνεις λάθος. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ξάδερφός σου καὶ λυποῦμαι πολὺ γιατὶ φαίνεσαι γαλαντόμος ἄνθρωπος.

«Ἔπειτα, ἐξηκολούθησε, δὲν καταλαβαίνω ποῖος μπορεῖ νὰ εἶνε ὁ συγγενής σου ποῦ λὲς ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τῆς φυλακῆς. . . . Κανένας ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἔχει λάβῃ γράμμα τώρα τελευταῖα, ἐκτὸς ἀπ' τὸν κακομοίρη τὸν Πέτρο, ποῦ ἔχει ποθάνῃ ἐδῶ καὶ κάμποσες ἡμέρες.»

— Πέτρος εἶπες; διέκοψεν ὁ Ρογῆρος, προσποιούμενος ζωηρὰν ἀνησυχίαν. Πέτρος; Πῶς τὸν ἔλεγαν τὸ παρανομά του;

— Περέζ.

— Περέζ! Ἄχ! Θεέ μου! . . Καὶ ἀπὸ ποῦ ἤτανε;

— Ἀπ' τὸ χωριὸ Νοβιλά, κοντὰ 'στὴ Μεντίνα-Σιδόνια . . .

— Χριστὲ καὶ Παναγία, πρόφθασε! Καλὲ εἶν' αὐτός! Αὐτὸς εἶνε! . . Καὶ λὲς πῶς . . .

— Πέθανε ὁ δυστυχισμένος! . . . . ἐστέναξεν ὁ ἀγριάνθρωπος, σπογγίζων ἐν ἀνύπαρκτον δάκρυ καὶ κυττάζων μὲ παράπονον τὰς κενὰς φιάλας.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΑΝΟΜΒΡΙΑ

Ψίχα, ψίχα, ψιχαλίζει.
Μὰ εἶνε λίγο, δὲν ἀξίζει.
Ἄνοιξε, Θεέ, τὰ νέφη
Ρίξε μιὰ βροχὴ ποῦ θρέφει,
Κάμε λάσπη 'στὸ χωράφι
Νάχωμε ψωμὶ 'στὴ σκάφη,
Νὰ πουλοῦν οἱ κὺρ-ψωμάδες
Μιὰν ὀκᾶ γιὰ τρεῖς παράδες!

+ Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Τὸ χῶμα τὸ Βουλγάρικο, οἱ κάμποι, τὰ βουνά του ἐφύλαγαν τάγκάθια των μανάχα γιὰ τοὺς σκλάβους.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Ἔλαμπαν τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ, μὰ ἔλαμπαν καὶ τοῦ γέρου.

— Παππού, τὴ φώκια πάλι νὰ μοῦ 'πῆς, τὴ φώκια. Γιατὶ τώρα ἔπαυσε νὰ ρωτᾷ τοὺς θαλασσινούς; Σὲ ρώτησε ἐσένα, παππού, καμμιὰ φορά;

— Ἐμένα δὲν μὲ ρώτησε.

— Ἄγρια ρωτοῦσε;

— Λένε, πῶς ἄκουαν οἱ θαλασσινοὶ ἕνα κλάψιμο πικρὸ μὲ ἀναφιλητό. Πονόψυχοι σὰν θαλασσινοὶ ἔσκυβαν νὰ ἰδοῦν μὴν κινδυνεύῃ ψυχὴ νὰ τὴ σώσουν. Τότε ἄκουαν φωνὴ παραπονεμένη ποῦ ἔλεγε: — «Ζῇ ὁ βασιλέας ὁ Ἀλέξανδρος;» Καὶ ἅμα ὁ θαλασσινὸς δὲν ἤξευρε νὰ δώσῃ τὴν ἀπάντησι: «Ζῇ καὶ βασιλεύει» ἐβούλιαζε ἡ φώκια τὸ καράβι.

— Σὲ σένα δὲν φάνηκε καμμιὰ φορὰ ἡ φώκια;

— Ἂς φαίνουνταν. Εἶχα ἐγὼ ἀπάντησι νὰ τῆς δώσω!

— Τί θὰ τῆς ἔλεγες;

— Ξέρω ἐγὼ γιατὶ ρωτοῦσε ἡ φώκια ἡ ἀδελφή του. Ναί, τὸ ξέρω. Ρωτοῦσε ἂν ζῇ τὸ ἀστέρι τῆς Μακεδονίας ποῦ ἐφώτισε Ἀνατολὴ καὶ Δύσι, γιὰ νὰ γυρίσῃ 'στὴν πατρίδα του πειά. Νἀφήσῃ τὰ περσικὰ βασίλεια καὶ νὰ γυρίσῃ 'στὰ χώματα τῆς πατρίδος του.

— Γιατί, παππού, τὸ λὲς μὲ τόσον πόνο, καὶ ποῦ τὸ ξεύρεις; μὴ σοῦ τὸ εἶπε ἡ φώκια;

— Δὲν μοῦ τὸ εἶπε ἡ φώκια. Μὰ ξέρω: πῶς τὰ χώματα τῆς πατρίδος του κινδυνεύουνε τώρα νὰ πατηθοῦνε ἀπὸ ποδάρια σλαυϊκά . . . . . Θέλουν νὰ τὴν καταπνίξουν, θέλουν νὰ τῆς βουδάνουν τὴ γλῶσσα, ποῦ τόσα χρόνια τὴ γλυκονανούριζε μὲ τὴ γλυκεία μουσική της, μὲ τραγούδια ποῦ φτέρωναν τὰ ὄνειρά της καὶ ζωντάνευαν τὴν ἐλπίδα της. Θέλουν νὰ ξεθάψουνε τὰ χώματά της, γιατὶ μιλοῦν κ' ἐκεῖνα σὰν βγάζουν ἀπ' τὰ σπλάχνα της πέτρες παληές, νὰ τῆς ἀλλάξουνε τόνομα. Ἀκοῦς; τόνομα τὸ μεγάλο ποῦ ἔπεσε καὶ τὸ προσκύνησε ὁ κόσμος ὅλος θέλουν νὰ τὴν κάμουν Βουλγαρία, παιδάκι μου. Μαύρη ἡ ὥρα ποῦ τοὺς ἐβαφτίζαμε καὶ ποῦ τοὺς δίναμε τόπο νὰ φωλιάσουν.

— Καὶ ἡ φώκια, παππού;

— Ἡ φώκια μὲ πόνο, μὲ παράπονο, ρωτᾷ: Ζῇ ὁ βασιλέας ὁ Ἀλέξανδρος; Ἂν ζῇ τάχα, γιατὶ δὲν τρέχει νὰ διαφεντέψῃ τὴν πατρίδα του, νὰ μὴν τὴν βαραίνῃ βουλγάρικο τσαροῦχι, τ' ἀγεράκι της νὰ μὴν τὸ μολύνῃ χνῶτο βουλγάρικο; Ἀλήθεια, νὰ μὴ τὴν μολύνουν κ' ἡ πέτσα τους ἀκόμη βρωμοκοπᾷ. Γι' αὐτὸ ρωτᾷ παιδάκι μου, γι' αὐτὸ ρωτᾷ.

— Μὰ γιατὶ τοὺς βουλιάζει, σὰν ποῦν πῶς πέθανε; Ἔτσι ἀπὸ πεῖσμα;

— Ὄχι ἀπὸ πεῖσμα. Γιατὶ σοῦ εἶπα πῶς ἂν μὲ ρωτοῦσε ἐμένα θὰ ἔδινα τὴν ἀπάντησι. Μὰ δὲν μὲ ρώτησε καὶ τώρα ἡ ἀρρώστια μ' ἔκαμε στεριανὸ καὶ δὲν εἶνε γιὰ νὰ μὲ ρωτήσῃ πειά.

— Παππού, ἐγὼ θὰ γίνω θαλασσινός. Πές μού το, νὰ τὸ πῶ ἐγὼ 'στὸν τόπον σου· ἴσως σταθῶ τυχερός, καὶ ἴσως μὲ ρωτήσῃ.

Τοῦ παπποῦ τὰ μάτια λάμψανε ἀκόμη πειὸ πολύ. Ἔβγαλε τὸ τίμιο ξύλο ἀπ' τὸ στῆθός του καὶ εἶπε

— Ὁρκίσου πῶς θὰ τὸ πῆς.

Τὸ παιδὶ ἔκαμε τὸ σταυρό του, φίλησε τὸ τίμιο ξύλο καὶ εἶπε'

— Παππού, γιὰ σένα λένε πῶς ποτὲ δὲν λὲς ψέμματα· κ' ἐγὼ σὰν ἔγγονός σου· μόνο τὸ ὄνομά σου δὲν θὰ πάρω, θὰ παρω καὶ τὲς χάρες σου. Δὲν θὰ πῶ ποτὲ ψέμμα καὶ τὸν ὅρκο μου θὰ τὸν φυλάξω.

Ὁ παπποῦς ἔβγαλε τὸ φέσι του καὶ εἶπε, σὰν νὰ ὀνειρεύουνταν.

«Ξημερώνει καὶ βραδυάζει, χειμωνιάζει καὶ καλοκαιρεύει, γελᾷ ἢ ἀγριεύει σαβανωμένος οὐρανός, χωρὶς νὰ φέρῃ χαμόγελο 'στῆς πικραμένης μάνας, τῆς Μακεδονίας τὰ χείλη.

»Μεγάλη μάνα, ἂς πέσουν νὰ σὲ προσκυνήσουν ἢ ἄλλες μάνες. Φέρε 'στὸ νοῦ σου τὰ καλήα. Θυμήσου τῆς ὀλόφωτες τῆς ἱστορίας σου σελίδες, ζῆσε καὶ πάλι 'στὴν ὀλόλαμπρη ἐποχή, ποῦ ἕνα παιδί σου ποῦ ἐφύλαξε κληρονομιὰ γιὰ τὸν ἑαυτόν του μόνο ἐλπίδες, τῆς ἔσπειρε τῆς ἐλπίδες αὐτές, καὶ θέρισε νίκη, καὶ χάρισε ἐξημέρωσι καὶ πολιτισμό.

»Πέθανε τὸ παιδί σου ἐκεῖνο, μὰ καὶ τὰ σπλάχνα σου στέρεψαν;»

Δάκρυα πικρὰ αὐλάκωσαν τὸ πρόσωπο τοῦ γέρου θαλασσινοῦ. Πῶς ντρέπουνταν σὰν ἔκλαιε! Καὶ πῶς θυμούνταν τὴ θάλασσα! Ἀπὸ παληὰ χρόνια, σὰν ἔκλαιε μὲ ἀγωνιστοῦ διήγησι, ἢ μὲ καμμιὰ θαλασσινὴ ἱστορία, ἔλεγε τάχα πῶς ἡ θάλασσα τὸν ἔρρανε μὲ τῆς ἀλμυρὲς ρανίδες της.

Μὰ τώρα τὰ εἶδε τὰ δάκρυα ὁ ἐγγονός.

— Δὲν μοῦ εἶπες, παππού: τί πρέπει νὰ 'πῶ τῆς φώκιας;

— Φώκια, ἀρκούδα, λύκος τῆς θάλασσας, ὅ,τι θηρίο καὶ ὁποιος ἐχθρὸς ἢ φίλος σὲ ρωτήσῃ: Ζῇ ὁ βασιλέας Ἀλέξανδρος; Τάχα ζῇ τὸ πνεῦμα τὸ Ἑλληνικό, ἡ δύναμι, ἡ τόλμη, ἡ σοφία, ὁ ἐνθουσιασμός, ἡ γνῶσι, ἡ ἀγάπη τοῦ καλοῦ; Ἐσὺ νὰ πῆς...

Ἔτρεμε τὸ πηγοῦνι τοῦ γέρου τώρα.

— Τί παθαίνεις, παππού;

— Πρὶν νὰ τὸ 'πῆς, δὲν φθάνει, παιδί μου, ὁ ὅρκος ποῦ μοῦ ἔδωκες πρέπει νὰ ἐξετάσῃς ἂν ἦσαι ἄξιος νὰ πῆς ὅσα θὰ σοῦ πῶ. Τὰ χέρια σου νὰ εἶνε παστρικὰ καὶ 'στὴν καρδιά σου νὰ καίῃ ἀκοίμητη κανδήλα ὁ πατριωτισμός· τὰ πόδια σου νὰ κερπατοῦν τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ, τὸ πνεῦμά σου νὰ τῶχῃς καλλιεργημένο. Ἂν αὐτὰ ὅλα δὲν τὰ ἔχῃς καὶ πῆς αὐτὰ ποῦ θὰ σὲ πῶ, ἡ φώκια, ἡ ἀρκούδα ἢ τὸ θερὶ ποῦ θὰ σὲ ρωτήσῃ καὶ ποῦ θἀκούσῃ τὴν ἀπάντησι, θὰ σὲ περιπαίξῃ.

Τοῦ παιδιοῦ τὸ μέτωπο συννέφιασε.

— Παιδάκι μου, τὸ χέρι ποῦ θὰ κρατήσῃ ρομφαία τιμωρίας, σάλπιγγα ἐξεγέρσεως, τὰ χείλη ποῦ θὰ τραγουδήσουν τραγούδια τῆς πατρίδος ἁγνά, ἁγνὰ πρέπει νὰ εἶνε.

— Παππού, μὴ μοῦ τὸ πῆς ἀκόμα, εἶμαι μικρός. Ἄφησε νὰ μεγαλώσω καὶ νὰ καταλάβῃς ἂν θὰ ἦμαι ἄξιος.

— Μὰ ἐγὼ θὰ πεθάνω, παιδάκι μου, ὡς τότε. Μόνο ἄκουσε. Νὰ ἐξετάσῃς τὸν ἑαυτόν σου καὶ ὕστερα νὰ τὸ πῆς.

— Καλά, παππού, λέγε.

— Κι' ἂν πέθανε ὁ βασιλέας ὁ Ἀλέξανδρος: ἡ Μακεδονία γεννᾷ παιδιά, ποῦ ξέρουν νὰ τὴν ἀγαποῦν καὶ ξέρουν νὰ τὴν διαφεντεύουν.

«Ἕνα ἂν μείνῃ ζωντανό, τὸ χῶμα της τὸ ἅγιο λῃστοῦ Βουλγάρου πόδι δὲν πατεῖ. Σὰν πέθανε ὁ Ἀλέξανδρος, οἱ Μακεδόνες δὲν ξεχνοῦν: πῶς εἶνε γενεὰ δική του. Ἐκεῖνος ἂν πέθανε, τὸ ὄνομα καὶ τὸ παράδειγμά του ζοῦν αἰώνια . . . .

Αὐτὰ φυλάγ' ἡ φώκια, παιδάκι μου, αὐτά. Καὶ σὰν δὲν τῆς δώκουν τὴν ἀπάντησι, ἀπ' τὴν ἀπελπισία της, βουλιάζει τὰ καράβια τ' ἀνωφέλευτα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ

Στὴν Παναγιά.

Σ τὸ φῶς τὸ ἀβασίλευτο
τῆς πίστεως μυρώνω τὴν ψυχή μου
καὶ μελῳδία οἱ ἄγγελοι
χαρίζουνε 'ς τὴν παιδική φωνή μου.

Μὲ τῆς καρδιᾶς μου τἄχραντα
λουλούδια πλέκω ἀμάραντο στεφάνι,
ποῦ ἡ θεία εὐωδία τους
ὡς τὸ παλάτι τοῦ Θεοῦ θὰ φθάνῃ.

Καὶ μὲ τῆς ἀθωότητος
χαμόγελο 'ς τὸ στόμα γονατίζω,
κ' ἐσένα, ὦ Παναγία μου,
ὑμνῶ καὶ προσκυνῶ καὶ χαιρετίζω.

Χαῖρε καὶ δέξου πρόσχαρη
τὸ τίμιο στεφάνι μου, ὦ Παρθένα,
καὶ τὴν ἀγκάλη σου ἄνοιξε,
καὶ 'σὰν παιδί σου ἀγκάλιασε κ' ἐμένα.

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΛΕΟΝΤΑΡΙ ΚΑΙ ΑΛΕΠΟΥ

(Μῦθος Κριλώφ)

Μιὰ ἀλεποῦ εἰς τὴ ζωή της
δὲν ἀντίκρυσε λεοντάρια·
καὶ σὰν βλέπῃ ἓν' ἀντικρύ της
δὲν κρατιέται στὰ ποδάρια,
φοβισμένη πέφτει κάτου.
σὰν νὰ ἦταν τοῦ θανάτου.

Μὲ δυὸ 'μέρες ὅμως πάλι,
κατὰ τύχη τάνταμόνει
μιὰ σὰν τὴ φορὰ τὴν ἄλλη
ἡ καρδιά της δὲν λιγόνει . . .
τόσο δὲν φοβᾶται πλιὰ
τῶν δασῶν τὸ Βασιλειά.

Ὡς που, τέλος, τὸν κυττάζει
δίχως νὰ πομακρυνθῇ
καί, χωρὶς νὰ φοβηθῇ,
μόνη της τὸν πλησιάζει . . .
καὶ μαζὶ του ὁμιλεῖ
μ' οἰκειότητα πολλή.

Τὸ ἀγνωστ' ὅσο πλησιάζεις
τόσο ἐμπρός του δὲν τρομάζεις·
γιατὶ παλιὰ εἶνε ἀλήθεια:
Νικάει τὸ φόβο ἡ συνήθεια.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Η ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΚΟΜΨΟΣ, ὁ περικαλλής, ὁ λευκόχρυσος ὄγκος τῆς Ἀκαδημίας εὑρίσκεται τώρα ἐνώπιόν μας. Νομίζει κανεὶς, ὅτι κάποιος ἐκ τῶν ἀρχαίων ναῶν τῶν ἠρειπιωμένων, ἀνεκαινίσθη ὡς ἐκ θαύματος καὶ ἀνέλαμψε μὲ ὅλην του τὴν αἴγλην καὶ τὸν πλοῦτον εἰς τὸ νεώτερον τοῦτο οἰκοδόμημα, τὸ ὁποῖον αἱ Ἀθῆναι ὀφείλουν εἰς τὴν πατριωτικὴν γενναιοδωρίαν τοῦ Σίνα καὶ εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν μεγαλοφυΐαν τοῦ Χάνσεν. Εἶνε τρόπον τινὰ τὸ ἔμβλημα τῆς ἀνορθουμένης, τῆς ἀναβιούσης ἀρχαίας πόλεως. Διὰ τοῦτο καὶ ὅσοι θέλουν νὰ παραστήσουν μὲ ὀλίγας χαρακτηριστικὰς γραμμὰς τὴν αἰωνίαν πρωτεύουσαν, ἐκεῖθεν μὲν ζωγραφίζουν τὴν Ἀκρόπολίν της, ἐδῶθεν δὲ τὴν Ἀκαδημίαν της.

Ἡ Ἀκαδημία εἶνε σύμπλεγμα ἐκ τριῶν κτιρίων ἀποτελούμενον. Τὸ κύριον οἰκοδόμημα, ἐπίμηκες παραλληλόγραμον, μὲ περιστύλιον καὶ ἀέτωμα πλουσιώτατον, περιστοιχίζεται ἔμπροσθεν ὑπὸ δύο περιπτέρων ἀντικρυστῶν, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν τὴν αὐτὴν διεύθυνσίν μὲ τὸ μεσαῖον οἰκοδόμημα, ἀλλ' εἶνε οὕτως εἰπεῖν κάθετα πρὸς αὐτό. Ἡ διάταξις αὕτη τῶν τριῶν κτιρίων ἀποτελεῖ ὅλην τὴν πρωτοτυπίαν τοῦ συνόλου. Δύο ὑπερύψηλοι στῆλαι, ἑκατέρωθεν τοῦ κυρίου οἰκοδομήματος καὶ μεταξὺ τῶν δύο περιπτέρων ἀνακύπτουσαι, ὑποβαστάζουν τὰ πελώρια ἀγάλματα τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἔργα τοῦ Ἕλληνος γλύπτου Δρόσου. Ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὰ τὰ μόνα κοσμήματα τῆς Ἀκαδημίας. Ὁ Πλάτων καὶ ὁ Ἀριστοτέλης κάθηνται μαρμάρινοι ἐπὶ μαρμαρίνων ἑδρῶν, ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς κλίμακος τοῦ κήπου. Καὶ τὰ τέσσαρα ἀετώματα τῶν περιπτέρων, ὅπως τὸ ἐμπρόσθιον τοῦ κυρίου οἰκοδομήματος, κοσμοῦνται ἀπὸ ὡραῖα ἀνάγλυφα θεῶν. Εὐρύτατα καὶ μεγαλοπρεπέστατα εἶνε τὰ προπύλαια, μὲ τὸ μαρμάρινον ἐκεῖνο τοξοειδὲς διάζωμα τοῦ ἐμπροσθίου κήπου, καὶ μὲ τοὺς χρυσομαρμαρίνους φανούς, τοὺς στολισμένους μὲ γλαύκας γλυπτάς. Ἡ δὲ ὀπισθία πλευρά, ἐντὸς τοῦ κιγκλιδοφράκτου κήπου, μὲ τὸ κατάχρυσον ἀέτωμα, τὸ λάμπον ἐν τῷ μέσῳ τῆς πρασιᾶς, ἀπατελεῖ ἴσως τὴν ὡραιοτέραν ὄψιν τοῦ οἰκοδομήματος. Ἐκτὸς τῶν ἰσογείων, τὰ ὁποῖα εἶνε τρόπον τινὰ τὸ λίθινον ὑπόβαθρον τῶν ὑπερκειμένων κτιρίων, ἡ Ἀκαδημία εἶνε ὅλη ἀπὸ μάρμαρον, πλουσιώτατα στολισμένον μὲ γλυφάς, μὲ χρώματα καὶ μὲ χρυσώματα. Οἱ ἐπισκεφθέντες τὰς εὐρωπαϊκὰς μεγαλοπόλεις ἀνομολογοῦν, ὅτι δυσκόλως δύναται τις νὰ συναντήσῃ οἰκοδόμημα μὲ τελειότερον συνδυασμὸν πλούτου καὶ χάριτος . . .

Ἀλλ' εἶνε καιρὸς νὰ μ' ἐρωτήσετε: Τί εἶνε ἡ Ἀκαδημία; Εἰς τί χρησιμεύει αὐτὸ τὸ ὡραῖον κτίριον;

Πρὸς τὸ παρὸν δὲν χρησιμεύει εἰς τίποτε. Ἐκτὸς τοῦ ἀνατολικοῦ διαμερίσματος, εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε ἐγκαθιδρυμένον προσωρινῶς τὸ Νομισματικὸν Μουσεῖον, τὸ κτίριον εἶνε κενὸν καὶ ἔρημον. Ἡ μεγάλη αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων, — ἡ θαυμασία ἐκείνη αἴθουσα μὲ τὰ μαρμάρινα ἑδώλια καὶ μὲ τὰς ἐξαισίας τοιχογραφίας, αἱ ὁποῖαι ἀναπαριστοῦν τὴν ἱστορίαν τοῦ Προμηθέως, — εἶνε κλειστή· καὶ δὲν ἀνοίγεται, παρὰ μόνον διὰ νὰ ἐπιδειχθῇ εἰς ἐπισκέπτας.

Ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ ἐποχὴ — καὶ λέγουν ὅτι δὲν εἶνε μακράν, — κατὰ τὴν ὁποίαν θὰνοιξῇ διὰ νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς πρώτους Ἕλληνας Ἀκαδημαϊκούς. Διότι — καθὼς ἠξεύρετε ἴσως — ἡ Ἀκαδημία εἶνε ἓν ἐπίσημον σωματεῖον, διῃρημένον εἰς τμήματα διάφορα, — ἐπιστημονικόν, καλλιτεχνικόν, φιλολογικόν, κτλ. — τῶν ὁποίων ἔργον εἶνε νὰ συσκέπτωνται καὶ νὰ ἐκδίδουν ἀποφάσεις μὲ κῦρος ἐπὶ ζητημάτων ἀναγομένων εἰς τὸν κύκλον των. Ἕκαστον τῶν τμημάτων φέρει συνήθως χωριστὸν ὄνομα — Ἰατρικὴ Ἀκαδημία, Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν, Ἀκαδημία τῶν Ἠθικοπολιτικῶν Ἐπιστημῶν, Ἀκαδημία τῶν Ἐπιγραφῶν καὶ τῆς Φιλολογίας, κτλ. — τὸ σύνολον δὲ τῶν τμημάτων τούτων ὀνομάζεται Πανακαδήμιον ἢ Ἰνστιτοῦτον. Τὸ γαλλικὸν Πανακαδήμιον ἔχει ἓν τμῆμα, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται ἰδιαιτέρως Γαλλικὴ Ἀκαδημία, καὶ τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ τεσσαράκοντα ἐκ τῶν διασημοτέρων συγχρόνων ποιητῶν καὶ συγγραφέων. Τὸ τμῆμα τοῦτο, — τὸ ὁποῖον εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν Ἀκαδημία, καὶ τοῦ ὁποίου τὰ μέλη ἐπονομάζονται ἀθάνατοι, — ἐκδίδει τὸ ἐπίσημον λεξικὸν τῆς γαλλικῆς γλώσσης καὶ βραβεύει κατ' ἔτος τὰ κάλλιστα ἐκ τῶν ἐκδιδομένων φιλολογικῶν βιβλίων. Ἡ Ἰατρικὴ Ἀκαδημία πάλιν δέχεται καὶ συζητεῖ ἀνακοινώσεις νέων ἰατρικῶν ἐργασιῶν, βραβεύει τὰ κάλλιστα ἰατρικὰ συγγράμματα κτλ. Ἡ Ἀκαδημία τῶν Ὡραίων Τεχνῶν διοργανόνει Ἐκθέσεις καὶ βραβεύει τὰ ἄριστα τῶν γλυπτικῶν καὶ ζωγραφικῶν ἔργων — καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἐν τοιοῦτον λοιπὸν πολυμερὲς ἐπίσημον Σωματεῖον πρόκειται νὰ ἱδρυθῇ καὶ ἐν Ἑλλάδι, ἐκ τῶν ἀρίστων ἑλλήνων συγγραφέων, ποιητῶν, ἐπιστημόνων καὶ καλλιτεχνῶν. Καὶ τὸ σωματεῖον τοῦτο θὰ ἑδρεύῃ καὶ θὰ συνεδριάζῃ εἰς τὸ περικαλλὲς οἰκοδόμημα, τὸ ὁποῖον ἐθαυμάσαμεν σήμερον.

Ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὸ θὰ γίνῃ εἰς τὸ μέλλον, ὥστε δὲν εἶνε δυνατὸν σήμερον νὰ παραστῶμεν εἰς καμμίαν συνεδρίασιν τῆς Ἀκαδημίας, τῆς ἄνευ Ἀκαδημαϊκῶν, πρὸς τὸ παρὸν θὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸ Νομισματικὸν Μουσεῖον.

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΝ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Ἕνας ἄργος, ὁ ὁποῖος εἶχε περισσότερον πνεῦμα παρὰ χρῆμα, εἰσῆλθεν εἰς πανδοχεῖον, καὶ βλέπων ἕνα χωρικὸν μὲ μίαν μπουκάλαν κρασὶ ἐμπρός του, ἤρχισε συνδιάλεξιν μὲ αὐτόν, καὶ ἀφοῦ ἀράδιασε διάφορα παράξενα πράγματα, ποῦ ἠμποροῦσε νὰ κάμνῃ, εἶπεν, ὅτι ἠδύνατο νὰ πίῃ ἀκριβῶς ὅσον χωρεῖ ἕνα ποτήρι ἀπὸ τὴν γεμάτην μπουκάλαν, οὔτε σταγόνα ὀλιγώτερη ἢ περισσότερη. Ὁ χωρικὸς ἐξέφρασεν ἀμφιβολίαν, καὶ τότε διὰ νὰ το ἀποδείξῃ, ὁ ἄργος εἶπε: «Δὲν μ' ἀρέσει νὰ βάζω μεγάλα στοιχήματα, ἀλλὰ στοιχηματίζω μιὰ δεκάρα μαζί σου, ὅτι τὸ κάνω». Ὁ χωρικὸς συγκατένευσε· τότε ὁ ξένος ἐπῆρε τὴν μπουκάλαν καὶ στραγγίζων αὐτὴν ἕως τὸν πάτον, ἐστράφη πρὸς τὸν χωρικὸν καὶ του εἶπε σοβαρῶς: «Ὁμολογῶ, κύριε, ὅτι ἔχασα τὸ στοίχημα· ἰδοὺ ἡ δεκάρα σας».

——

ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ'.

Σᾶς εἶπα τὴν ἄλλην φορά, ὅτι ὁ Μικὲς εἶχε φύγῃ 'στὰ τέσσαρα, διὰ νὰ μὴ ξεκουφαθῇ ἀπὸ τὸν φοβερὸν κρότον τῆς μουσικῆς. Καὶ διὰ νὰ μὴ μείνῃ μονάχος του ὁ φίλος του Φασουλάκης, ἐβιάσθη νὰ τον ἀκολουθήσῃ.

Ἐπῆγαν λοιπὸν καὶ οἱ δύο μαζὶ εἰς μίαν ἄλλην ἐξέδραν, ἐκεῖ κοντά, ὅπου ἐστέκετο ὁ Μπάρμπα Ἀγκίστρης, ὁ ψαρᾶς.

Τί περίεργος ψαρᾶς ὁ Μπάρμπα Ἀγκίστρης! Χωρὶς θάλασσα καὶ χωρὶς ψάρια, φαντασθῆτε! Ἐκρατοῦσε μονάχα ἕνα ἀρμίδι, ποῦ εἶχε εἰς τὴν ἄκρη του ἀντὶ γιὰ ἀγκίστρι, ἕνα μικρὸ γουρουνάκι ἀπὸ . . . κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω ἀπὸ τί . . . τελοσπάντων ἀπὸ κάτι τι ποῦ τρώγεται . . . ἄμα ἔχῃ κανεὶς γερὰ δόντια καὶ καλὴ ὄρεξι.

Βλέπετε τώρα κοντά του κ' ἐκεῖνο τὸ ζωντανὸ κουνελάκι, ποῦ ροκανίζει ἕνα καρότο; Ἔ λοιπόν, αὐτὸ τὸ κουνελάκι θὰ το πάρῃ γιὰ βραβεῖο, ὅποιος κατορθώσῃ ν' ἁρπάξῃ μὲ τὰ δόντια του τὸ γουρουνάκι τοῦ Μπάρμπα Ἀγκίστρη, χωρὶς ὅμως νὰ βάλῃ τὰ χέρια του.

— Κυρίοι καὶ κύριοι, ὁρίστε εἰς τὸ ψάρεμα! ἐφώναζεν ὁ Μπάρμπα Ἀγκίστρης. Μιὰ δεκάρα, μιὰ δεκάρα μονάχα τὸ παιγνίδι, κυρίαι καὶ κύριοι!

Καλέ, ἀκοῦτ' ἐκεῖ! Νὰ δίνετε μιὰ δεκάρα, καὶ ἂν εἶσθε ἱκανοί, νὰ πέρνετε ὁλόκληρο κουνελάκι!

Εἶχε δίκηο λοιπὸν ὁ Μικὲς ποῦ ἔλεγεν, ὅτι 'στὸ Μεγάλο Πανηγύρι θὰ ἔβλεπαν πράγματα καὶ θαύματα.

Δίδουν ἀπὸ μιὰ δεκάρα, καὶ ἀρχίζει ὁ Μικές. Ἀνοίγει ἕνα στόμα τόσο δά, σὰν πηγάδι, ποῦ θὰ ἦταν ἱκανὸ νὰ καταβροχθίσῃ καὶ ἀληθινὸ γουρουνάκι. Ἀλλὰ τὸ πονηρὸ γουρουνάκι τοῦ Μπάρμπα Ἀγκίστρη κάμνει ἕνο σωρὸ χοροπηδήματα, ἕνα σωρὸ τοῦμπες εἰς τὸν ἀέρα, καὶ του φεύγει ὁλοένα. Ποῦ νὰ το πιάσῃ! Ἀρχίζει τὰ χοροπηδήματα καὶ ὁ Μικές, ἐδῶ τὸ ἔχει . . . ἐκεῖ τὸ ἔχει . . . πάρ' τον κάτω! Ξαπλόνεται φαρδὺς πλατύς.

Ἔρχεται ὕστερα ἡ σειρὰ τοῦ Φασουλάκη, ὁ ὁποῖος παθαίνει τὰ ἴδια καὶ χειρότερα. Καὶ οἱ δύο φίλοι φεύγουν ἀπὸ τὴν ἐξέδραν τοῦ μπάρμπα Ἀγκίστρη, ἀφ' οὗ ἔδωσαν δυὸ δεκάρες χωρὶς νὰ πάρουν οὔτε βραβεῖο, οὔτε τίποτε.

Καὶ τὸ κουνελάκι φαίνεται σὰν νὰ τους κοροϊδεύῃ.

Τί ἀπέγιναν, θὰ το μάθετε ἀργότερα.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια ἴδε σελ. 93)

Ὁ Ἀμπροῦκος, μόλις ἔμαθε τὴν ἄφιξιν τοῦ υἱοῦ του, συνοδευομένου ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοὺς ξένους, διέταξε νὰ ἑτοιμασθῇ ἐπίσημον γεῦμα. Δύο ἐρίφια ἐρρίφθησαν ἀμέσως εἰς ἕνα ὑπόγειον κλίβανον, ὁμοῦ μὲ ἡμίσειαν δωδεκάδα ὀρνιθίων, μὲ πολλοὺς παπαγάλους καὶ ἄλλα μικρὰ πτηνά, προσφιλὲς φαγητὸν τῶν μαύρων. Ἐνδοσῳ τὸ ψητὸν ἡτοιμάζετο, ἔφεραν σωροὺς ἀπὸ βανάνας, γεώμηλα καὶ ἄλλα ὀπωρικὰ καὶ γλυκύσματα, καὶ ἰδίως καταπληκτικὸν ἀριθμὸν ἀπὸ ξηρὰς κολοκύνθας, γεμάτας ἀπὸ ἕνα ἀλκαλικὸν ὑγρόν, ἀφρίζον ὡς καμπανίτης, τὸ ὁποῖον οἱ μαῦροι ἐξάγουν ἀπὸ τὸν χυμὸν τῆς βανάνας, ἀφοῦ σαπίσῃ. Ἡ Κοραλία εἶδε μ' ἔκπληξίν της μικρὰ παιδία νάρπάζουν καθὼς ἐπερνοῦσαν τὰς κολοκύνθας αὐτὰς καὶ νὰ πίνουν ἀπλήστως τὸ μεθυστικὸν ποτόν. Καὶ μετ' ὀλίγον πάλιν ἤκουσε τὸν Ἀμπροῦκον καυχώμενον ὅτι ποτὲ σταγὼν καθαροῦ ὕδατος δὲν εἶχε βρέξῃ τὰ χείλη του. Ἐθεώρει τὸ ποτὸν αὐτὸ πολὺ ὀλίγον ἀριστοκρατικὸν καὶ κατάλληλον μόνον διὰ τοὺς προστύχους ἀνθρώπους.

Ἐπὶ τέλους ὑπὸ τὸν μονότονον ἦχον τῶν τὰμ-τὰμ ὁ Ἀμπροῦκος ἐξῆλθε μεγαλοπρεπῶς ἀπὸ τὴν καλύβην του καὶ προσεκάλεσε τοὺς ξένους νὰ ἔλθουν καὶ νὰ παρακαθήσουν μαζί του εἰς τὸ γεῦμα. Ἕνεκα ἰδιαιτέρας εὐνοίας, τὴν ὁποίαν ἔτρεφε πρὸς τὴν Κοραλίαν, τὴν Μαργαρόναν καὶ τὴν Λίναν, ἀναγνωρίζων τὴν ὑπεροχήν των καὶ ἀκουσίως του, τὰς παρεκάλεσε νὰ καθήσουν παραπλεύρως του, παρὰ τὴν ἐγχώριον συνήθειαν, τὴν ἀπαγορεύουσαν εἰς τὰς γυναῖκας νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν τράπεζαν τῶν ἀρχηγῶν.

Ὁπωσδήποτε τὸ γεῦμα ὑπῆρξε μεγαλοπρεπέστατον. Αἱ γυναῖκες, αἱ νεάνιδες καὶ τὰ παιδία ὑπηρέτουν τοὺς ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ ἔτρωγον καλά, τοῖς ἄφιναν τὰ ἀπομεινάρια των.

Ὁ Ἀμπροῦκος, εἰς τὸν ὁποῖον προσεφέρετο πρῶτον τὸ φαγητόν, ἥρπαζε μὲ τὰς χεῖρας του καὶ ἔτρωγε μὲ τὰ δάκτυλά του. Ὅταν ἐτελείωνε κάνένα κόκκαλον, τὸ ἔρριπτεν ὄπισθέν του, πλῆθος δὲ παιδίων ἐμάλλωναν ποῖος νὰ τὸ πρωτοαρπάξῃ, ὡς νὰ ἦσαν μικρὰ σκυλάκια. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, σταμάτων πρὸς στιγμὴν καὶ ἐκβάλλων στεναγμὸν ἱκανοποιήσεως, ἐξέλεγε κάνένα τρυφερὸν κομμάτι καὶ τὸ ἀπέθετεν ἐπάνω εἰς συκόφυλλον, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν ὡς πινάκιον διὰ τοὺς ξένους του. Ἡ Κοραλία θὰ εὑρίσκετο εἰς δύσκολαν θέσιν μὲ τὰς περιποιήσεις αὐτάς, ἐὰν δὲν εἶ-

χε πλησίον της τὸν Μπρέκον, ὁ ὁποῖος ἐστρηφογύριζε τοὺς ὀφθαλμούς του, εὐτυχὴς ὅτι ἐπανεύρισκε τὴν πατρικὴν τράπεζαν μὲ τόσα βασιλικὰ φαγητά. Ἡ Κοραλία τοῦ μετεδίδαζε μὲ τρόπον τὸ καλὸν κομμάτι, καὶ ὁ νεανίας τοῦ ἔδιδε νὰ καταλάβῃ. Κατώρθωσε τοιουτοτρόπως νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ γεύματος, χωρὶς πολὺν κόπον. Κατὰ τὸ συμπόσιον αὐτὸ ἡ Κοραλία καὶ ἡ Μαργαρόνα ἔλαβον τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρατηρήσουν πόσον ἡ ὑπαιθρία αὐτὴ ζωὴ εἶχεν ὠφελήσῃ τὴν Λίναν. Ὄχι μόνον ἔτρωγε μὲ περισσοτέραν ὄρεξιν, αὐτὴ ἡ ὁποία εἰς τὴν τράπεζαν τῆς Εὐσταθείας δὲν ἠμποροῦσε οὔτε νὰ ντιπρύσῃ τὰ φαγητά, ἀλλὰ θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶχε ψηλώσῃ μάλισια· αἱ ὠχραὶ παρειαί της ἦσαν τώρα ἡλιοκαεῖς καὶ κόκκιναι· αἱ στεναὶ ὠμοπλάται της εἶχον ἀναπτυχθῆ· ὁ χαρακτήρ της ἀκόμη εἶχε μεταβληθῆ. Κατὰ τὸ μακρυνὸν αὐτὸ ταξείδιον οὔτε μίαν φορὰν δὲν εἶχε φανῆ κατηφής, καὶ αἱ περιποιήσεις τῶν συντρόφων της δὲν τὴν ἐνοχλοῦσαν πλέον. Ἦτο πλέον ἀνοικτόκαρδη καὶ πλήρης ἀγάπης δ' ὅλους.

«Ἡ καϊμένη ἡ μικρούλα! ἀνέκραξε ἡ Μαργαρόνα συγκεκινημένη. Ἴσως τὸ ταξεῖδι αὐτὸ θὰ τὴν ὠφελήσῃ!...

—Πῶς θὰ ἐχαίρετο ἡ μαμμά νὰ τὴν ἔβλεπε μὲ τέτοια χρώματα, ἐστέναξεν ἡ Κοραλία, προσηλώνουσα τοὺς γλυκεῖς ὀφθαλμούς της ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Λίνας. Περίεργον πρᾶγμα, κάθε φορὰν ποὺ κυττάζω τὸ κορίτσι αὐτό, Μαργαρόνα, θυμοῦμαι ζωηρότερα τὴ μαμμά... Δὲν τὴν ἄφινε οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὸ πλάϊ της 'στὸ ταξεῖδι.

—Ἄχ! ἡ καλὴ ἡ κυρία! Εἶχε δίκηο νὰ μὴ τὴν ἀφίνῃ οὔτε στιγμή, τόσο καλή, τόσο γλυκεία κυρία... Μὰ δὲν πρέπει νὰ πελπιζώμεθα, ἀγάπη μου... Αὐτὴ τὴ νύκτα τοὺς ὠνειρεύθηκα... ὅλους... τὴν κυρία, τὸν κύριον Ἐρρίκο... Ὅλοι ἦσαν καλά!...

Καὶ τὰ ἔλεγεν ἡ Μαργαρόνα, μὲ τόσην βεβαιότητα, ὡς νὰ κατεῖχε τὸ δῶρον τῆς διπλῆς ὁράσεως.

— Ἡσυχάστε, ἐπανέλαβε, θὰ τοὺς ξαναϊδοῦμε!... Καὶ πόσα θὰ ἔχωμε νὰ τοὺς λέμε... Χριστὲ καὶ Παναγία... Ἂν ἤξευραν τώρα 'στὸν τόπο μου ποῦ βρίσκομαι! Δὲν θὰ πίστευαν οἱ δυστυχισμένοι, ἐφοῦ κ' ἐγὼ ἡ ἰδία δὲν ξέρω ἂν ζῶ ἢ ὀνειρεύωμαι...

—Καλὸ ὄνειρο, καλή μου Μαργαρόνα, εἶπεν ἡ Κοραλία, κινοῦσα τὴν κεφαλήν. Ἂν μποροῦσαμε νὰ ξυπνήσωμε ἔξαφνα καὶ νὰ βρεθοῦμε μαζὶ μὲ τοὺς δικούς μας!

Ἐν τούτοις τὸ γεῦμα ἐτελείωσε καὶ ἤρχισαν νὰ χορεύουν, διότι ὡς γνωστὸν οἱ μαῦροι εἶνε μανιώδεις διὰ τὸν χορόν. Οἱ συνδαιτυμόνες, ὕστερον ἀπὸ τὰς ἀφθόνους σπονδάς, ποὺ εἶχαν κάμῃ, ἐτρέκλιζαν ὀλίγον, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐπρόσεχεν εἰς αὐτὸ καὶ ὁ χορὸς ἐξηκολούθει, ὑπὸ τὸν μονότονον ἦχον τῶν τ ὰ μ - τ ὰ μ, τὰ ὁποῖα ἐκτυποῦσαν τὰ γραῖδια, καθισμένα σταυροπόδι καταχθῆ, καὶ συνοδεύοντα τὴν μουσικὴν αὐτὴν μὲ ὀξείας κραυγάς. Οἱ χορευταὶ ὅταν ἐκουράζοντο νὰ γυρίζουν εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν ἤρχιζαν νὰ περιστρέφωνται ὡς σβοῦραι. Οἱ γύροι αὐτοὶ ἐτελείωναν συνήθως μὲ μίαν πτῶσιν, καὶ ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔπιπτε κάτω, ζαλισμένος ἀπὸ τοὺς ἀτμοὺς τῶν ἀλκολικῶν ποτῶν, ἔμενεν ἐξηπλωμένος ἐκεῖ, ὑπὸ τὸ κράτος βαρυτάτου ὕπνου, ἐνῷ οἱ σύντροφοί του ἐξηκολούθουν τὸν χορόν, φιλοδωροῦντες αὐτὸν μὲ συχνὰ λακτίσματα. Ἄλλοι ὡρμοῦσαν πρὸς τὰ αὐτοσχέδια παγούρια καὶ ἔπιναν ἀφθόνως ἀπὸ τὸ κρασὶ αὐτὸ τῆς βανάνας, καὶ πάλιν ἤρχιζαν τὸν χορόν. Βραχναὶ κραυγαὶ ἀνεπέμποντο ἀπὸ τὰ στήθη ὅλα, τὰ πηδήματα ἐγίνοντο λυσσαλέα, ὁ δὲ ἦχος τῶν τ ὰ μ - τ ὰ μ πλέον βιαστικὸς καὶ συνεχής. Τὰ μαῦρα ἐκεῖνα πρόσωπα, περιστρεφόμενα φρενητιωδῶς, ὑπὸ τὴν λάμψιν μεγάλης πυρᾶς, ἤτις ἐφώτιζε τὴν πλατεῖαν ἀφίνουσα εἰς τὸ σκότος ὅλον τὸ ἐπίλοιπον χωρίον, εἶχον κάτι τι φανταστικὸν καὶ τρομακτικὸν ἀκόμη διὰ τὴν Λίναν. Καὶ αὐτὴ ἡ Κοραλία μόλις καὶ μετὰ βίας διετήρει τὴν ψυχραιμίαν της. Ἀλλ' ἡ ἀνάγκη τῆς ἐνθαρρύνσεως τοῦ κορασίου, τὸ ὁποῖον συνεσπειροῦτο πλησίον της, κλαῖον χαμηλοφώνως, τὴν ἠνάγκαζε νὰ φαίνεται ἄφοβος.

— Μὴ φοβᾶσαι, μικρούλα μου, δὲν εἶνε κακοὶ ἄνθρωποι, μᾶς ἀγαποῦνε...

Ἔτσι τῶχουν συνήθεια νὰ διασκεδάζουν, ἐψιθύρισε.

— Ὦ! εἶνε τόσον ἄγριοι, Κοραλία, ἐγὼ τοὺς φοβοῦμαι.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς δὲν εἶνε καθόλου εὔμορφοι! εἶπεν ὁ Γεράρδος. Στάσου μιὰ στιγμή, Λίνα, ἐμεῖς θὰ γυρίσωμε 'στὸ σπίτι μας καὶ τοὺς ἀφίνομε νὰ κάνουν ὅ,τι θέλουν.

Καὶ πλησιάσας πρὸς τὸν ἀρχηγόν, ὅστις παρηκολούθει εὐχαριστημένος τὰς διασκεδάσεις τῶν ὑπηκόων του, τοῦ ἔδωκε νὰ καταλάβῃ ὅτι ἡ ἀδελφή του εἶχε διάθεσιν νὰ ποσουρθῇ. Ὁ Ἀμπροῦκος, μολονότι ἐπαραξενεύθη, διότι ἤθελαν νὰ φύγουν τόσον ἐνωρὶς ἀπὸ τὴν ἑορτήν, δὲν ἔφερε καμμίαν ἀντίρρησιν, καὶ οἱ αἰχμάλωτοι—διότι αὐτὸ ἦτο τὸ ὄνομά των—ἐκῆγαν νὰ κλεισθοῦν εἰς τὴν καλύβην των, εὐτυχεῖς ὅτι εἶχον ἀποχωρισθῆ ἀπὸ τοὺς μαύρους φρουρούς των. Ὁ θόρυβος τοῦ χοροῦ καὶ τῶν τ ὰ μ - τ ὰ μ ἐτάρασσε μέχρι τῆς αὐγῆς τὸν ὕπνον των.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Σκοπός: Μόλις ἐγγραφοῦν διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος 2,000 νέοι συνδρομηταὶ διὰ τὸ 1899, ἀμέσως τὸ φυλλάδιον τῆς «Διαπλάσεως» θὰ ὑξηθῇ κατὰ 4 ἀκόμη σελίδας καὶ θὰ ἐκδίδεται καθ' ἑβδομάδα **δωδεκαήμερον** μὲ τὴν ἰδίαν συνδρομήν.

[Ε] Εἰς πάντα ξεσπαθόνοντα, ἐκτὸς τοῦ Δώρου, ἀπονέμονται καὶ τόσα Ἐξόσημα, ὅσοι εἶνε οἱ ὑπ' αὐτοῦ ἐγγραφέντες συνδρομηταί.

Σ' ΔΕΛΤΙΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Ἐξεσπάθωσαν προσέτι καὶ ἐνέγραψαν νέους συνδρομητὰς καὶ οἱ ἑξῆς: Ἀνασταστία Β. Πιπερίδου (4), Ξενητευμένος Γεράλαφος (1), Διλίκα Θ. Ἀσημακοπούλου (1), Ἄννα Γ. Κουλομποῦλου (1), Κολοκυθόσπορος (1), Καταρίδα (1), Φωφὼ Ἀναστ. Καθενιώτου (1), Ἀστὴρ τοῦ Πόντου (1), Βασιλεὺς τῶν Ἀνθέων (1), Ἐξόριστος Ἑλληνὶς (1), Ἀνθισμένη Λυγαριὰ (1), Σταῦρος Θ. Ἰωσηφίδης (1), Βιργινία Λυκιαρδοπούλου (1), Γεράσιμος Καραουλάνης (1), Σύλλογος Σύρου «Τὸ Πανελλήνιον» διὰ τὸν Ἀρχιναυάρχου Εὐρυδιάδου (1), Γεώργιος Σ. Παπαθανασόπουλος (1), Δ. Ν. Νικολαΐδης (1), Διάφτιον Ἀστὴρ (1), Ἰωάννης Τρικόγλου (1), Μπιρμπίρα (1), Ι. Γ. Καψῆς (1), Δ. Π. Πολυταρίδης (1), Π. Θ. Κορωναῖος (3), Μαρία Παυλάκη (1), Κ. Τριανταφύλλου (4), Χαραλ. Δ. Κασαπίδης (1), Ἀπόσταλος Α. Καραπαναγιώτης (1), Γιάννης Ἀγελόννης (1), Κικὴ Σαραντάρη (1).

Ἐκ τοῦ προηγουμένου Δελτίου συνδρ.	343
Ἐκ τοῦ σημερινοῦ » »	37
Ἐν ὅλῳ μέχρι 31 Μαρτίου ε.ε. συνδρ.	380

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

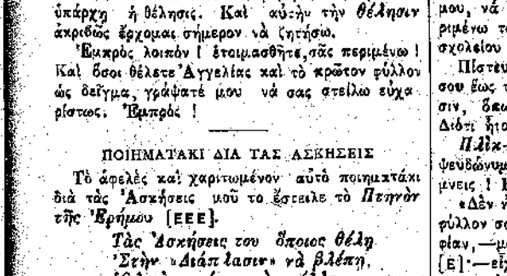

Ἡ *Κατσαρίδα*, πρώτην φορὰν ταξειδεύουσα, ἐπειδὴ εἶχεν ἀκούσῃ νὰ λέγουν ὅτι τὰ ἀεροπλοῖα ἔχουν ἀδύναμιν «τόσων ἵππων», ἐρωτᾷ τὴν μητέρα της:

— Καλὲ μαμμά, ποῦ εἶνε λοιπὸν τὰ ἄλογα; 'στὴν πρύμνη ἢ 'στὴν πρῶα;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θεραπευίδος τῶν Μουσῶν

* * *

Ἡ *Ροδοφωτισμένη Δύσις* συνομιλεῖ μετὰ τῆς νεωστὶ ἐλθούσης εἰς τὸ Ἀρσάκειον Γαλλίδος, ἡ ὁποία τῇ λέγει ὅτι εἶνε πολὺ φιλέλλην.

— Ὦ, καὶ ἐγὼ! ἀναφωνεῖ ἡ *Ροδοφωτισμένη Δύσις*, εἶμαι πολὺ φιλέλλην πρὸς τοὺς Γάλλους!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀγαθῆς Τύχης

* * *

Ὁ *Βασιλεὺς τῶν Ἀνθέων* λέγει πρὸς τὸν πατέρα του:

— Ὅταν ἤμουν 5 ἐτῶν, σὺ ἤσουν 30. Τώρα ποῦ ἐγὼ εἶμαι 10, διατί σὺ δὲν εἶσαι 60;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φρηγιλίου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

ΒΛΕΠΕΤΕ καὶ τὸ σημερινὸν Δελτίον τοῦ Ξεσπαθώματος; Φαίνεται — πρὸ τὸ παρὸν τουλάχιστον, — ὅτι εἶνε τὸ τελευταῖον. Μόνον 380 νέοι συνδρομηταί. Τόσοι ἐγράφησαν μέχρι σήμερον διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος. Θὰ ἐγγραφοῦν καὶ ἄλλοι; Θὰ σταματήσωμεν ἐως ἐδῶ; Ἄδηλον. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἀπέχομεν πολὺ ἀκόμη ἀπὸ τοὺς 2,000 τοὺς ὁποίους ἀπαιτεῖ ἡ αὔξησις τοῦ φύλλου· τὸ δὲ ξεσπάθωμα, ἀντὶ νὰ ζωηρεύσῃ, ἀπεναντίας ἐχαλαρώθη.

Σᾶς ὁμολογῶ, ὅτι αὐτὸ δὲν το ἐπερίμενα. Ἤλπιζα ὅτι ὅλοι οἱ φίλοι μου θὰ ἐπιλοιπιοῦντο νὰ ἐγγράψουν ἕκαστος ἀπὸ ἕνα τουλάχιστον νέον συνδρομητήν· καὶ τότε τὸ ζήτημα θὰ ἦτο λυμένον πρὸ πολλοῦ. Ἀλλὰ μὲ λύπην μου αὐτὸ δὲν το βλέπω. Ὀλίγοι, ἐλάχιστοι ἐφάνησαν πρόθυμοι, καθὼς εἴδατε. Οἱ λοιποὶ οἱ περισσότεροι δυστυχῶς, ἔδειξαν ἀδιαφορίαν ἢ περιωρίσθησαν εἰς λόγια. Ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ ὠφεληθοῦν ἄλλοι, καὶ ὄχι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἀπὸ τὸ ξεσπάθωμα! Ὡς νὰ ἦτο πολὺ δύσκολο τὸ ξεσπάθωμα, ἐνῷ ἀπεναντίας, διὰ τοὺς θέλοντας καὶ ἐργαζομένους, εἶνε εὐκολώτατον! Ἐνθυμεῖσθε τί μου ἔγραφεν ὁ *Μικρὸς Τυμπανιστής*; Ἀρκεῖ νὰ φανῇ ἡ Ἀγγελία, καὶ ἀμέσως ἐγγράφονται συνδρομηταί. Ἂν μάλιστα δοθῇ καὶ ἓν φύλλον ὡς δεῖγμα, ἐτελείωσε! κανεὶς δὲν ἀντέχει πλέον...

Λοιπὸν, νὰ ἐλπίσω τώρα ὅτι καὶ οἱ λοιποὶ φίλοι μου θὰ δείξουν τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον δικαίως ἀναμένω ἀπὸ αὐτούς; Νὰ ἐλπίσω ὅτι θὰ θελήσουν νὰ ἐργασθοῦν, νὰ ἐγγράψουν ἕκαστος ἕνα τουλάχιστον συνδρομητήν; Νὰ ἐλπίσω ὅτι τοῦτο θὰ θελήσουν τώρα νὰ κάμουν καὶ οἱ νέοι καθὼς καὶ οἱ παλαιοί; Νὰ ἐλπίσω ὅτι καὶ οἱ ξεσπαθώσαντες ἤδη, θὰ ἐξακολουθήσουν ἀκόμη τὸ ξεσπάθωμά των;

Ναί, τὰ ἐλπίζω. Ἔχω μάλιστα τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ γίνουν ὅλα αὐτά, καὶ γρήγορα, ὥστε ἐντὸς τοῦ ἔτους νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ αὔξησις τοῦ φύλλου. Διότι—τὸ ἐπαναλαμβάνω—δὲν ὑπάρχει εὐκολώτερον πρᾶγμα, παρὰ νὰ ἐγγράψῃ ἕκαστος ἀπὸ ἕνα νέον συνδρομητήν. Ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἡ θέλησις. Καὶ αὐτὴν τὴν *θέλησιν* ἀκριβῶς ἔρχομαι σήμερον νὰ ζητήσω.

Ἐμπρὸς λοιπὸν! ἑτοιμασθῆτε, σᾶς περιμένω! Καὶ ὅσοι θέλετε Ἀγγελίας καὶ τὸ πρῶτον φύλλον ὡς δεῖγμα, γράψατέ μου νὰ σας στείλω εὐχαρίστως. Ἐμπρός!

ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Τὸ ἀφελὲς καὶ χαριτωμένον αὐτὸ ποιημάτακι διὰ τὰς Ἀσκήσεις μοῦ το ἔστειλε τὸ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* [ΕΕΕ].

Τὰς Ἀσκήσεις του ὁποιος θέλῃ
Στὴν «Διάπλασιν» νὰ βλέπῃ,
Ὁλονὲν πρέπει νὰ στέλλῃ,
Μὰ νὰ εἶνε... καθὼς πρέπει!

Καὶ διὰ νὰ τας κάμῃ ὡραίας
Πρέπει δὰ νὰ κοπιάσῃ,
Πρωτοτύπους, ὅλως νέας,
Μὲ τὸν νοῦν του νὰ τας φτειάσῃ.

Μὰ ὁποιος 'στὴ στιγμὴ γαρεύει
Τὰς Ἀσκήσεις του νὰ πλάθῃ,
Κι' ὅταν δὲν μπορέσῃ, κλέβῃ,
Βέβαια θέ νὰ τὴν πάθῃ.

Κι' ὅταν μιὰ φορὰ πιασθῇ,
Τότε, καὶ μυαλὸ ἂν βάλῃ,
Δὲν μπορεῖ νὰ πιστευθῇ
Καὶ νὰ στείλῃ Ἀσκήσεις πάλι!

ΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ ΓΟΡΔΙΟΥ

Ὁ Καρνάβαλος σχηματίζεται μεταξὺ τῶν σκελῶν τοῦ ἐν τῷ μέσῳ ἱππότου μὲ τὸ ξίφος, ἀπὸ τὴν οὐρὰν τοῦ φορέματος τῆς πρὸς τὰρ στερὰ κυρίας, καὶ ἀπὸ τὰς γραμμὰς τοῦ πατώματος. Καὶ ἂν ἀναποδογυρίσωμεν τὸ φύλλον, ὥστε ἡ ἐπάνω πλευρὰ νὰ γίνῃ βάσις, θὰ ἴδωμεν τὸν Καρνάβαλον μὲ τὸ ὀξύ του γένειον καὶ μὲ τὸ ἰδιόρρυθμον καπέλον του, ἐπάνω κάτω ὅπως τὸν εἴδαμεν καὶ εἰς τὸ ἅρμα του, κατὰ τὴν εἴσοδόν του εἰς Ἀθήνας. Δέν του ἀμοιάζει ὀλίγον;

Ὡς πρὸς τὴν Μαγικὴν Εἰκόνα τοῦ 9ου φυλλαδίου, νομίζω ὅτι εἶνε περιττὸν νὰ σας εἴπω, ὅτι τὸ Πελεκανόπουλο εὑρίσκεται εἰς τὸ στόμα τοῦ Πελεκάνου, μόλις στρέψῃ τις τὴν σελίδα...

Μίαν εὔμορφην Μαγικὴν Εἰκόνα μοῦ ἔστειλε καὶ ὁ *Ὀλπεις ὁ Γριπεὺς* [Ε]. Παριστᾷ ἕνα δένδρον μεγάλον, πολύκλωνον καὶ πολύφυλλον, ἀλλ' ἄνευ καρπῶν. Καὶ ἐρωτᾷ: Διατί τὸ δένδρον ἐγυμνώθη ἀπὸ τοὺς καρπούς του; Μὰ καὶ πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ γυμνωθῇ, ἀφ' οὗ μεταξὺ τῶν κλάδων του εὑρίσκεται κρυμμένος ἕνας φοβερὸς καὶ ἀδηφάγος Οὐραγγοτάγγος;

Ἀπόγονε τοῦ *Νέστορος*, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐπίμυθον ξεσπάθωμα. Ὄχι, εἰς τὰς μεταμορφώσεις τὸ Μῆλος δὲν γίνεται ἀμέσως Μῖσος.

Ἀπὸ τὴν ὡς πάντοτε χαριτωμένην ἐπιστολὴν τῆς *Τελευταίας Ἐλεεινόνης* [Ε]. «Τὴν Τρίτην ποὺ φθάνει ἐδῶ τὸ φυλλάδιόν σου, μᾶς ἔρχεται συγχρόνως καὶ τὸ Journal de la Jeunesse, εἰς τὸ ὁποῖον εἴμεθα συνδρομηταί. Τὸ βράδυ λοιπόν, ἅμα ἔλθῃ ὁ πατέρας, ἐρωτῶμεν: Ἦλθε ἡ Διάπλασις; Ἐκεῖνος μᾶς δίδει τὸ φυλλάδιόν σου καὶ τὸ γαλλικόν. Ἡμεῖς ἀρκάζομεν τὸ φυλλάδιόν σου; καὶ τὸ ἄλλο ἢ πίπτει κάτω ἢ μένει εἰς τὸ χέρι τοῦ πατέρα, ὁ ὁποῖος μᾶς παραγνωρεῖ κεχηνώς, διότι νομίζει ὅτι θὰ τὸ πιάσωμεν κ' ἐκεῖνο.» Ἐγὼ τὸ εὑρίσκω πολὺ σωστόν. Καλὰ καὶ τὰ γαλλικά· ἀλλὰ πρῶτα τὰ ἑλληνικά.

Μὰ καὶ σὺ παράπονα, *Ξενητευμένη Ἑλληνοπούλα*; Μίαν φορὰν ἄρχησα πολὺ νὰ λάβω μίαν ἐπιστολήν σου, εἶχαν παρέλθῃ πλέον τὰ ζητήματα, ποὺ ἐπραγματεύετο, καὶ ἔτσι παρέλειψα νὰ σοῦ ἀπαντήσω. Εἶνε λόγος λοιπὸν αὐτὸς διὰ νὰ μοῦ γράφῃς τώρα συνταμώτερα, φοβουμένη μήπως μ' ἐνοχλῆς; Ὄχι, ἀγαπητή μου, νὰ μοῦ γράφῃς ὅπως μοῦ ἔγραφες· καὶ περιμένω τὰς ἐνεντεύξεις σου ἀπὸ τὴν ἑορτὴν τοῦ σχολείου σας.

Πίστευσε, *Κεραυνέ*, ὅτι καμμίαν ἐπιστολήν σου ἕως τώρα δὲν ἐδιάβασα μὲ τόσην εὐχαρίστησιν, ὅσως τὴν σημερινήν. Μαντεύεις διατί; Διότι ἦτο καθορογραμμένη [Ε].

Πλὶκ-Πλὰκ (9 Π. Π.) δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Μὰ τί φοβερὸν ξεσπάθωμα ποῦ κάμνεις! Εὖγε!

«Δὲν ἠξεύρεις πόσον παράξενον μοῦ ἐφάνη τὸ φύλλον σου ἐκεῖνο, ποὺ δὲν εἶχαν Ἀλληλογραφίαν, — μοῦ γράφει ἡ ἀνεξάντλητος *Ναυτοπούλα* [Ε]· — εἶχα χάσῃ, καθὼς λέγουν εἰς τὴν πατρίδα μου, τὸν μπούσουλα, καὶ δὲν ἤξευρα ἀπὸ ποῦ νὰ ρχίσω. Ὅταν ὅμως ἀνέγνωσα τὴν τόσῳ κολακευτικὴν ἐπιστολὴν τῆς κυρίας Mauro, ἡ ἀπκεφιά μου διελύθη... Τὸ νοστιμώτερον εἶνε ὅτι πιστεύτεροι φίλοι σου δὲν εἶνε οἱ μικροί, ἀλλ' οἱ μεγάλοι. Καὶ ἰδοὺ ἓν παράδειγμα: Ὁ κ. Μιχαὴλ Ἀδελχος ἀπεφάσισε νὰ ἱδρύσῃ ἐν Κεφαλληνίᾳ Σύλλογον πρὸς διάδοσίν σου, τὴν Κυριακὴν δὲ θὰ ἔγίνετο ἡ πρώτη συνεδρίασις, εἰς ἣν θὰ παρίσταντο ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ καὶ αἱ συνδρομήτριαί σου καὶ καθ' ἣν ἐπρόκειτο νὰ ὁμιλήσῃ καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς νήσου μας. Ἀναμένω μὲ ἀνυπομονησίαν λεπτομερείας, διὰ νὰ σοῦ τας διαβιβάσω.» Κ' ἐγώ!

Πάρα πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολίτσα σου, μικρούλα μου *Κατσαρομάλλω* [Ε]. Καὶ πῶς ἠμποροῦσε νὰ μὴ γίνω γρήγορα καλά, ἀφ' οὗ τόσα καλὰ παιδάκια καὶ κοριτσάκια ἐπαρακάλεσαν τὴν Παναγίτσαν διὰ τὴν ὑγείαν μου;.. Διὰ τὰς Ἐξετάσεις σου, σοῦ συνιστῶ νὰ μάθῃς τὸν μονόλογον τοῦ κ. Χατζιδάκη: «Τὴν κούκλαν μου, κυρίες, σᾶς συστήνω» ποὺ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 5ζον φυλλάδιον τοῦ 1897, σελὶς 411.

Ἄ, ἰδικόν σου ἦτο λοιπὸν τὸ ἀπὸ Πατρῶν εἰς Δελφοὺς ταξεῖδιον, φίλτατε *Σχιλλερ*; Τὸ ἀνέγνωσα μετὰ χαρᾶς· ἀλλὰ δὲν τὸ δημοσιεύω διότι κατ' ἀρχὴν δὲν δημοσιεύω ἄρθρα συνδρομητῶν μου.

Δὲν κάμω ἐξαιρέσεις, *Δεαβολάκι*, ἀλλ' ἡ πληθώρα τῶν ἐπιστολῶν μὲ ἀναγκάζει καμμίαν φορὰν νὰ παραλείπω. Τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα δὲν γράφεται μέσα εἰς τὴν ἐπιστολήν, ἀλλ' εἰς χωριστὸν χαρτί. Ἡ πρότασις τῆς αὐξήσεως τῆς συνδρομῆς ἔγινε καὶ ἄλλοτε, ἀλλ' ἀπερρίφθη.

Κικὴ Πιπεροπούλου, ἡ ὁμώνυμός σου μικρὰ ἀδελφὴ τοῦ Ἀνανία σ' εὐχαριστεῖ πολὺ πολὺ τὴν ἐνθυμήθης. Τῆς ἐχάρισαν ἕνα Λεύκωμα Γραμματοσήμων καὶ τώρα καταγίνεται νὰ το γεμίσῃ. Ἀλήθεια, μὴ σου περισσεύουν τίποτε ξένα γραμματόσημα νὰ της στείλῃς; Τὴν ἰδίαν παράκλησιν θὰ κάμω καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς φίλους μου, ὅσοι εἶνε γραμματοσυλλέκται, ὅταν τοὺς περισσεύουν τίποτε γραμματόσημα, νὰ ἐνθυμῶνται τὴν Κικὴν καὶ νὰ τῆς τὰ στέλλουν διὰ τὸ Λεύκωμά της.

Πολλοὶ ἐπιμένουν νὰ μου στέλλουν τετράδια Μ. Μυστικῶν χωρὶς δεκάλεπτον γραμματόσημον διὰ τὰ ταχυδρομικά. Αὐτοὶ ἄ. ἠξεύρουν ὅτι τὰ ρίπτω εἰς τὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων. Εἰς τὸ αὐτὸ καλάθι ρίπτω καὶ ὅσα τετράδια ἔχουν ἀπαντήσεις, ποὺ δὲν ἁρμόζουν εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ γράφοντος, ἢ εἰς τὴν καλὴν ἀνατροφήν. Τὸ ἀκούτε;

Γυρίστε τὰς καρέκλες ἀνάποδα! Ρίξετε δέκα κανονιές! Ἂς γκρεμισθῇ καὶ ἕνας φοῦρνος! *Μοῦ ἔγραψεν ἡ Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου, ὕστερ' ἀπὸ... κ' ἐγὼ δὲν ξεύρω πόσα χρόνια. Καὶ πόσα ὡραῖα πράγματα μοῦ λέγει! καὶ πόσον μ' ἔκαμε νὰ λυπηθῶ πειὸ πολὺ διὰ τὴν μακροχρόνιοψ σιωπήν της. Ἂς εἶνε ὅμως· τώρα θὰ γράφῃ τακτικά.*

Ἀρχιναυτούλιακα, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά σου δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Ἀθραν τῆς Στυλίδος (Κ. Χ.) *Ἵππο τὴν τῆς Ἐρυθρᾶς Οἰκίας* (Φ. Ω.) *Ὄρμον τοῦ Φαλήρου* (Θ. Δ.) *Ἀκτὴν τῆς Χάλκης* (Θ. Δ.) *Θαρραλέον Λαγωὸν* (Ω. Π.Τ.) *Ρεῦμα τῆς Προποντίδος* (Κ. Η καὶ [Ε] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν σου.) *Ἐρινεὸν* (περιμένω.) *Νεαρὸν Στρατιώτην* (Α. Β.) καὶ *Χαμένην Εὐτυχίαν* (Κ. Σ.)

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι: Ἡ *Τελευταία Ἐλεεινὸν* πληροφορεῖ τὴν *Κεριμωνιάτικην Διακάδαν* ὅτι τὰ χαρτιά της εἶνε Ε. Γ. Ε. καὶ ὅτι μένει ἐν Κωνσταντινουπόλει· — ἡ *Θεραπαινὶς τῶν Μουσῶν* ζητεῖ συγγνώμην ἀπὸ τὸν *Ἀθγαρινόν*, διότι ἐνόμισεν ὅτι τὸν ἀναγνώρισεν εἰς τὴν μασκαράταν «Τὰ καραβάλια ἐν Πειραιεῖ» καὶ μοῦ τὸ ἔγραψεν ὡς βέβαιόν, ἐν ᾧ κατόπιν ἔμαθεν ὅτι δὲν ἦτο αὐτός, οὔτε τὰ ἀδέλφιά του· — ἡ *Ναυτοπούλα* δέχεται εὐχαρίστως τὴν ὑπὸ τῆς Μούσης τῆς *Ἀστροτομίας* ποστοθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν της· ἐρωτᾷ δὲ τὸ *Ἀφράτο Γουρουνόπουλο* πῶς ἐπέρασε ὕστερα ἀπὸ τὴν κουτρουβάλαν ποὺ ἐπῆρε προχθὲς εἰς τὴν σκάλαν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (δόξα μοῦ γράφει, τὸ *Ἀφράτο Γουρουνόπουλο* εἶνε πολὺ πολὺ εὐγενὲς παιδί, καὶ ἀπὸ τὴν προθυμίαν του νὰ χαιρετᾷ τὸν κόσμον, παθαίνει πολλὰς ἀβαρίας·) — ἡ *Ἄβρα τῆς Στυλίδος* ἀσπάζεται τὴν *Ταθγέτην*· — ἡ *Ναυσικὰ* ἀσπάζεται τὸ *Ἀφροστεφανωμένον Κῦμα* καὶ τὴν *Ὡραίαν Κέρκυραν*, τῆς ὁποίας ζητεῖ τὸ ὄνομα· — ἡ *Ἶρις* ἀσπάζεται τὸ *Τί με μέλει*, καὶ

διατί ἀργεῖ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐπιστολήν της ;— Ἄλλαι τινὲς πληροφορίαι παραλείπονται ἐλλείψει χώρου.

Μικρὰ Μυθικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀλλάξουν: ὁ *Χρυσορρόας Πακιωλὸς* μὲ τὸν *Λούσιον*, *Ἀρχιζιζάνιον* καὶ *Ἄβραν τοῦ Βουτοῦ* — ἡ *Φιλέρημος Τρυγὼν* μὲ τὸν *Λούσιον*, *Ζοφερὸν Μεσαίωνα*, *Ἀντιγόνην Ἰατρίδου*, *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* καὶ *Ἀργύρην Σαπουνάκην* — ὁ *Ἀγυχὴς* μὲ τὴν *Ἀγαρίστην*, *Χιωτισμένην Ἐλάτην*, *Καίτην Φῶκιερ*, *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* καὶ *Πόπην Παταγοπούλου* — ὁ *Πεινασμένος Λύκος* μὲ τὸν *Ἀρουραῖον Ποντικόν* — τὸ *Ἄνθος τῆς Ἄνδρου* μὲ τὸ *Ἄνθος τῆς Αὐγῆς*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Ἀρχιζιζάνιον* — τὸ *Ἀν τοῦθρης* μὲ τὴν *Κόρην τοῦ Πηλίου*, *Υἱὸν τοῦ Πηλίου* καὶ *Ἀγκάθι τοῦ Βώλου* — τὸ *Ἥσυχο Ἀεράκι* μὲ τὴν *Πάραλον Πέραν*. — τὸ *Ἀετὸ Μαστέλο* μὲ τὸν *Φωναχλᾶν* καὶ *Ζουρλομανδύαν* — ἡ *Ὀμίχλη τῆς Ἀγγλίας* μὲ τὴν *Γαλάτειαν*, *Κολομβίναν*, *Ἕνα Χιωτάκι*, *Πένθιμον Κυπάρισσον*, *Ἀρχιζιζάνιον* καὶ *Βασιλέα τῶν Ἀνθέων* — ὁ *Τῖδς τῆς θαλάσσης* μὲ τὸν *Πυθαγόραν τὸν Σάμιον*, *Ἰτέαν*, *Ἰωνικὴν Ἀκτήν*, *Ἀρχιζιζάνιον* καὶ *Δέαν* — ἡ *Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας* μὲ τὸ *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος* καὶ *Κόδρον* — ὁ *Κόδρος* μὲ τὴν *Ἄβραν τοῦ Βουτοῦ*, *Ταπεινὸν Ἴον* καὶ *Ἀγγουρολογιώτατον* — ἡ *Ἑλληνικὴ Ναυαρχὶς* μὲ τὸν *Ἀρχιναύαρχον Εὐρυβιάδην*, *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, *Ναυτοπούλαν*, *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου* καὶ *Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλαν* — ὁ *Σχίλλερ* μὲ τὴν *Ἴριδα*, *Διμυαθάλασσαν τοῦ Μεσολογγίου*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Λευκὴν Καμέλιαν* — ὁ *Αὐγερινὸς* μὲ τὸν *Ἀστέρα τοῦ Βέγα*, *Ταπεινὸν Ἴον*, *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* καὶ *Χειμωνιάτικην Διακαδᾶν* — ὁ *Ἀστὴρ τοῦ Πόντου* μὲ τὸν *Ἀστέρα τοῦ Βέγα*, *Κάτσε Βρέστο*, *Ναυτόπαιδα*, *Ναύαρχον Θεοδόραν* καὶ *Ναυτοπούλαν* — τὸ *Πὶκ-Νὶκ* μὲ τὴν *Λευκὴν Περιστεράν*, *Μανδολὶν Μιζᾶν*, *Κατσαρομάλλω*, *Γλυκειὰν Βραδειὰν* καὶ *Χιωτισμένην Κούκλαν* — ὁ *Ἄρατος* μὲ τὸν *Τρικυμιώδη Μαλέαν*, *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*, *Γαλλικὴν Σημαίαν* καὶ *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας* — ὁ *Ροβινσὼν Κρουσσὲ* μὲ τὸν *Ὄλυμπον τὸν Γριπέα*, *Λούσιον*, *Ναυτοπούλαν*, *Κουταλιανὸν* καὶ *Ἀρχιζιζάζιον* — ὁ *Ναυτόπαις* μὲ τὴν *Ἐλένην Τζαύρα*, *Πηνελόπην Σεράφη*, *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας* *Ἑτοιμόρροπον Οἰκίαν* καὶ *Ταπεινὸν Ἴον*. — *Σέλευκος ὁ Κεραυνὸς* μὲ τὴν *Λύραν τοῦ Ὀρφέως*, *Ἡλιακὴν Ἀκτῖνα* καὶ *Ἐθνικὸν Ἅμνον* — ἡ *Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία* μὲ τὴν *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας*, *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν*, *Μυλαίδην* καὶ *Ἀνεμοστρόβιλον* — ὁ *Ἄγριος Μάτης* μὲ τὸν *Κόδρον*, *Ταρταρῖνον τῆς Ἀρασκήνης*, *Ναυτόπαιδα*, *Ζοφερὸν Πιττακὸν* καὶ *Φτερωτὴν Βαρκούλαν* — ἡ *Χλόη τοῦ Κηφισσοῦ* μὲ τὴν *Ἀπόγειον Ἄβραν*, *Μυστηριώδη Φύσιν*, *Ἑλληνα Πυροβολητὴν*, *Ἑλληνικὴν θάλασσαν* καὶ *Ὀνειροπόλον Παῖδα* — ἡ *Αἰγιναία Ἀθηνᾶ* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν* — ὁ *Κόμης τῆς Ἑρμουπόλεως* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου*, *Ἥρωα τῆς Σύρου*, *Ξενητευμένην Συριανὴν* καὶ *Κόρην τῆς Ἑλλάδος* — ἡ *Ἐξόριστος Ἑλληνὶς* μὲ τὸν *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας* καὶ *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* — ὁ *Βασιλεὺς τῶν Ἀνθέων* μὲ τὸ *Μὴ με σκοτίζης*, *Θαλασσοπούλαν*, *Κορινθιακὴν Σταφίδα*, *Φεγγόβολην Αὐγούλαν* καὶ *Τρικυμιώδη Μαλέαν* — ὁ *Γεώργιος Παπαστεφάνου* μὲ τὸν *Ζοφερὸν Μεσαίωνα*, *Ἀστέρα τοῦ Πόντου*, *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* καὶ *Μαρίαν Λεβίδου* — ὁ *Ἀγγουρολογιώτατος* μὲ τὸν *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* — ὁ *Ἀρχικουτούλιακας* μὲ τὴν *Ἑλένην Καμπᾶ*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ζουλάπι* (δόξα σοι ὁ Θεὸς ποὺ μ' ἐνθυμήθης τέλος πάντων !) *Ἐλληνικὴν Σημαίαν* (περιμένω νὰ γίνῃς καλὰ καὶ νὰ μου γράψῃς·) *Ἰωάννην Κοκκώνην* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Ὑπατίαν* (εἶμαι καταχαρουμένη, ποῦ ἀπαφάσισες νὰ μου γράψῃς τακτικά· πολὺ εὐχαρίστως δέχομαι τὴν μικρὰν ἀδελφήν σου καὶ ἄς μου γράψῃ·) *Θ. Κ. Κουλουμπόπουλον* (τὸ ψευδώνυμον ποῦ θέλεις δὲν εἶνε ἐλεύθερον· ὅλοι οἱ συνδρομηταί μου, οἱαδήποτε ἡλικίας, δύνανται νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Ζωγραφικῆς·) *Ἀνθοπώλιδα τῆς Βερώνης* (πρέπει νὰ γράψῃς τὸ ψευδώνυμον, μὲ τὸ ὁποῖον σοῦ ἔκαμαν ἢ ἔκαμες τὴν πρότασιν·) *Ἐθνικὸν Ἅμνον* (ἔστειλα·) *Μίαν Τρελούλαν* (ὄχι· θὰ ἐτίθετο τιμητικῶς ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ· ὥστε προτιμότερον νὰ διαγωνισθῇς σύ·) *Ναυσικᾶν* (τί χαριτωμένο τὸ ποιηματάκι τοῦ Γιόκα· πού το κρύες ;) *Ἄνθος τῆς Ἀλόης* (δυστυχῶς ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου ἀφ' οὗ ἐτυπώθη τὸ ψευδώνυμον·) *Κόδρον* (πῶς σου ἐπέρασεν ἡ ἰδέα, ὅτι παρέλειψα τὴν ἀλληλογραφίαν διὰ νὰ δημοσιεύσω περισσότερα διηγήματα ; ὄχι· ἤμουν ἀληθινὰ ἄρρωστη·) *Τσουκνίδαν*, *Σκῆπτρον τοῦ Διός*, *Βίωνα τὸν Σμυρναῖον* (ἔχεις πολὺ δίκαιον· χρειάζονται Μικρόσημα διὰ τοὺς στέλλοντας· κλεμμένας ἀσκήσεις δυστυχῶς δὲ ἐγελάσθηκα καὶ ἐδημοσίευσα ἀρκετὰς τοιαύτας εἰς τὰ τελευταῖα φύλλα· ἀλλὰ ἔννοια σου καὶ εἰς τὸ ἑξῆς δὲν δημοσιεύω, παρὰ μόνον ἐκείνων, διὰ τοὺς ὁποίους ἠξεύρω καλὰ ὅτι ἐργάζονται μόνοι των καὶ στέλλουν πρωτοτύπους·) *Μπὰμ Μπούμ* (ἔστειλα·) *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν* (ὡραιότατον τὸ τετράδιόν σου· σοῦ ἔγραψα δι' αὐτὸ 2 Εὔσημα, τὰ ὁποῖα θὰ ἴδῃς τὴν πρώτην φορὰν ποῦ θὰ δημοσιεύσω τὸ ψευδώνυμόν σου εἰς τὰς προτάσεις·) *Φίλουρον τῶν Φύλλων* (ναί· τὸ ἀπαιτεῖ ἡ τάξις καὶ ἡ ἀμερίβεια·) *Λουλούδι τοῦ Βουτοῦ* (ὄχι καὶ πάλιν ὄχι·) *Πρόδικον τὸν Σηλυβριανόν*, *Ἀειθαλὲς Ῥόδον*, *Ὁ. Σ.* *Βεϊνόγλουν* (ἐλήφθησαν καὶ μὴν ἀνησυχῆς·) *Ναυτοπαιδα* ([Ε] διὰ τὸ τρυφερὸν καὶ τόσον καλλιγραφημένον ποιηματάκι σου·) *Τρομερὸν Γίγαντα* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας σου καὶ περιμένω ἀνυπομόνως τοὺς νέους φίλους·) *Π. Δ. Καμπάνην*, *Λευκόπτερον Ἄγγελον*, *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* (χαίρω ποὺ ἔγινες καλά·) *Πέτρον Μαρκαντωνάκην*, *Βαρδαλαμπουμπαν* (καλὲ σὺ κοντεύεις νὰ καταβροχθίσῃς ὁλόκληρον Βιβλιοθήκην !) *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου* (ἡ ὁποία μὲ παρακαλεῖ νὰ εἴπω εἰς τὴν *Πένθιμον Κυπάρισσον* ὅτι ἔχουν ἴδῃ ἀλλάξῃ Μικρὰ Μυστικά·) *Ἀστέρα τοῦ Βέγα*, *Σφίγγα τῶν Θηβῶν*, *Τάνταλον*, *Ζεβάν*, *θεαγένην* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν σου· ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις καὶ σου στέλλει τὰς καλλίστας εὐχάς του διὰ τὰ γενέθλιά σου·) *Ἀθλάβιον*, *Ἴριδα* κτλ

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 28 *Μαρτίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 17 Μαΐου.

Ο χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακίλλους, ἓν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται ὁρ. 1

193. Λεξιγρίφος.

Ἕνα φθόγγον μουσικὴς
Δύο γράμματα ἂν ζώσουν,
Μέγα μέρος ἐπὶ γῆς
Ὡς ἐκ θαύματος θὰ δώσουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λευκοπτέρου Ἀγγέλου

194. Συλλαβόγριφος.

Πέρνω ἕνα μόνο γράμμα
Κ' ἕνα ἄλλο τοῦ κολλῶ,
Κ' ἕνα παταμὸν συνάμα
Καὶ πτηνὸν ἀποτελῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λοξίου

195. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι κράτος· ἕνα γράμμα
Νὰ προσθέσῃς ἂν θελήσῃς,
Σὰν Ἐσπάθωμα ἀμέσως
Θά με χρησιμοποιήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου

196. Τονόγριφος.

Φυτοῦ τὸν τόνον ἄλλαξε κι' ἄνευ μεγάλου κόπου
Ἀπ' τὰ βουνὰ θὰ πεταχθῇ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κιθαρῳδοῦ Ἀρίωνος

197. Δικτυωτόν.

1.—Διὰ τοὺς ἐμπόρους πολὺ κακόν.
2.—Ἐπίρρημά τι τῶν τροπικῶν.
3.—Δὲν εἶμαι αὔριον, ἀλλ' σύτε χθές.
4.—Κάποια γυναῖκα ἀπ' τὲς πολλές

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ [Ε]

198. Πυραμίς.

\+ =Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν τὸ ὄ-
+ =Σύνδεσμος [μα προφήτου·
+ =Μέλος τοῦ σώματος.
+ =Φιλόσοφος.
****+****=Ἀρχαία πόλις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρωβινσῶνος Κρούσου [Ε]

199. Παίγνιον.

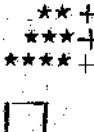

Ἐκ τῶν ἑνδεκα τούτων πυρείων νὰ ἀφαιρεθῶσι τὰ πέντε καὶ νὰ μείνουν τ σκρα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεωγένους

200-202. Ἀξιεῖα Παροράματα.

1.—Διπλοῦν ὁρῶσιν οἱ φαγόντες γράμματα.
2.—Ὁποιος θυμᾶται τὸ χαρτί, κάνει καὶ τὸ μέ [ταλλο.
3.—Τὸ 'να ταῖρι πλέκει τὄλλο καὶ τὰ δυὸ τὸ [πρότυπο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αὐγερινοῦ [ΕΕ]

203. Ἐρώτησις.

Ποῖον θεὸν βλέπομεν ἐνίοτε ἐν ἀρχῇ τῆς πλάσεως;

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑλένης Τζαύρα

204 Φωνηεντόλιπον.

ρ-κ-ν-θν τ-κ-πλτ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἅμνου

205. Ἐλλιποσύμφωνον.

ο-ουο-ηο-ηα-αάαο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμήδους

206. Γρίφος.

Οὐρά ! Οὐρά ! ναί, στὴ μα, μα, μα, μα, θίν·

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταρταρίνου τῆς Ταρασκόνης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἀνωμαλ. ἀσκήσεων τῆς 16 Ἰανουαρίου 1899

29. Καμέλια (Κ, μέλις Α)
30. Σύμη (Σῖ, μῖ),—31. Πάτμος-Λάτμος.32. Ὕδρα.

33 ΝΕ ΜΕ Α
ΜΕ ΓΑ ΡΑ
Α ΡΑ ΛΗ

34.
Ν Α Σ Ξ Σ
Ω Υ Ι Α Α
Λ Ρ Τ Ρ Ι
Ο Υ Α Ο Α Ο Α Η Λ Α
Σ Κ Δ Σ Ν Σ
Ο Ο Ο Ο Ω
Σ Σ Σ Σ Ν

35. Διότι τὸ μεγαλήτερον τεμάχιον ἔτυχε νὰ ἔχῃ πολλὰς ὀπάς, ὥστε δὲν ἦτο διόλου περισσότερον τοῦ μικροτέρου, τὸ ὁποῖον οὐδεμίαν ὀπὴν εἶχε — 36-37 1, Ἱερεύς, ἱερέως, ἱερεῖς, ἱερός, γερός, γέρος. Λέρος, λάρος. Πάρος, πάππος, *Πάπας*. 2, *Παπᾶς*. Πάπας, πάππος, Πάρος, Πόρος, ὅρος, ὅλος, ἄλλος, ἄλης, ψάλλης, Ψάλτης. — 38. Τὸ ἀπροσδόκητον. —39. ΒΥΡΩΝ (Βαρβαρότης, Ὑπερήφανος, Ῥαθυμία, Ὠραῖος, Νίκη).—40. Ἡ παπᾶς παπᾶς, ἡ ζευγᾶς ζευγᾶς.—41. Ὑποκάμισον.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1899.